

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skoleprogr.

Skanderborg Amtsgymnasium og HF-Kursus 1995

Kundskab

opstår kun, når man gør en indsats for at forstå.

Både læreren, eleven og kammeraten i klassen har ansvar for, at det lykkes; og når det lykkes, forandres man af det.

Når det lykkes at komme forandret ud af skolen, er de to eller tre år her velanvendt.

Forandring kommer også af aktiv medleven i livet på skolen; og man bliver klogere af det, og har det godt under opholdet.

En god skole sørger for, at der er plads til både kundskab og liv - og forandrer sig hele tiden.

Jørgen Poulsen
rektor

Se, hvilken morgenstund

Årets velkomstsang 94/95

Se, hvilken morgenstund,
solen er rød og rund,
nu har vi været i bad,
spist vores ostemad.
Livet er ikke det værste, man har,
og om lidt er kaffen klar.

Som'ren var varm og god,
solskin i overflod.
Nætternes kølige luft
fyldes med blomsterduft.
Ferie er ikke det værste, man har,
og om lidt er kaffen klar.

Taget var mørkt og vådt,
nu blir det lavet godt.
Men der er meget at nå,
det kan vi godt forstå.
Tiden er ikke det værste, man har,
og om lidt er skolen klar.

Rodet er til at se -
welcome på SAG!
Find jer et hyggeligt sted,
nogen at snakke med.
Skolen er ikke det værste, man har,
og om lidt er taget klar.

Janne Ollrik

SAG - Skanderborgs nye svømmehal!

Sommerferien var slut, og det var mandag den 8. august. Solen skinnede svagt gennem nogle få skyer, da vi forventningsfulde nye 1g'ere traskede mere eller mindre velvilligt ind gennem SAG's mørke døre. Efterhånden, som vi bevægede os gennem SAG's dunkle og fugtige gange, gik det op for os, at skolen havde et stort problem - taget var utæt!

Som bekendt regner det jo en del i Danmark, og SAG undgik heller ikke de skyller, der kom i august og september. Problemet blev bestemt ikke mindre, da hullerne i taget endnu ikke var blevet lappet.

Morgensamlingerne blev en succes. Der blev stille større og større krav til den stakkels Jørgen Poulsen. Der skulle jo findes en ny undskyldning hver gang: "De er færdige i september!?" Vi er nu i januar måned, og reparationerne tegner faktisk til at være færdige snart.

Men ikke nok med det. Alle vi 500 elever på SAG fór forvirrede og hjemløse rundt! - Vores opholdsareal var invaderet af store håndværkere, der forgæves prøvede at reparere den "smule" huller, der var i taget. Og de havde også afspærret de forskellige gange på skift, så det var bestemt ikke nemt for os 1g'ere at finde rundt. Men så havde vi jo en glimrende undskyldning for at komme for sent, selv om det ikke var vores fejl.

Gummistøvler og paraply var simpelthen det nødvendige overlevelsesudstyr på SAG. Snorkel og dykkerdragt blev ny trend, og pink svømmefødder tog bestemt førstepladsen. Iltflasker blev medbragt, bare som sikkerhedsforanstaltning. Der var stort set ikke forskel på, om man befandt sig ude eller inde.

Rengøringsdamerne kom på overarbejde, idet alle skraldespandene blev brugt til at forhindre skolen i oversvømmelse. Selv i klasseværelserne var der vådt.

Man skulle jo tro, at 3g'erne havde fået nok vand for efteråret, men det blev alligevel til nogle få af de obligatoriske puttebadeture. Vandballonerne gik vi bestemt heller ikke glip af. 3g'erne mente åbenbart også, at vi 1g'ere var underernærede, eftersom de forgæves forsøgte at fodre os med diverse madrester fra dagens tolvfrikvarter.

Noget godt kom der da også ud af alt rodet. 1g'erne og 3g'erne blev nødt til at kommunikere med hinanden, mest om retten til at sidde ned i frikvarterne, men det blev da også til nogle få samtaler mellem "de ældre" og "de yngre".

Fredagscaféerne var bestemt et plus, der var pakket de første fredage, nok mest fordi det var det eneste sted på hele skolen, hvor der ikke var vådt.

Alt i alt har efteråret 94 været en interessant og anderledes oplevelse. Til tider har det selvfølgelig været lidt småirriterende, men vi har overlevet med et smil på læben. Selv om reparationerne måske har fået 1g'erne, 2g'erne og 3g'erne til at "komme hinanden mere ved", er vi overbeviste om, at situationen ikke skal gentages næste år.

Rikke Bundgaard & Helle Gottlieb, 1a

SEPTEMBER

Kalinka og balalajka musik

En smule skeptiske træder folk ind i salen, hvor årets 2. fællestime skal til at begynde. Balalajka musik! Hvem har dog valgt det? Sådan var den første reaktion nok hos de fleste, men alligevel møder en del nysgerrige gymnasia- og HF-elever op.

Ind på scenen træder et ensemble på 6 personer, bestående af konservatoriestuderende fra Moskva samt en lærer. De er klædt i russiske nationaldragter, og kultursammenstødet med de halvvaske danske elever, der nu sidder og venter på at blive underholdt, virker lidt trykkende på dem.

På kursus i Québec

Vi fløj med British Airways til Montréal. På samme række sad vi tre fransklærere fra vidt forskellige steder i landet og en norsk kongresrejsende læge. Vi har mange gange hørt fra vore elever og deres forældre, at franskmænd opfører sig koldt og arrogant, når man insisterer på at tale engelsk med dem; årsagen antydes som regel at være, at de ikke vil tale andet end fransk. For at afprøve situationen med modsat fortegn besluttede to af os at tale fransk til stewardessen. Resultatet var, at de to engelsktalende fik en førsteklasses service, mens vi andre måtte tage til takke med en skrabet udgave. Vi havde også lagt mærke til, at alle skilte og al højtalerkommunikation i lufthavnen i London var på engelsk, mens der jo annonceres på både nationalsproget og engelsk i alle andre lufthavne, selv i Frankrig. Stewardessen gav os selvfølgelig ikke ringere service, fordi vi insisterede på at tale fransk, men hun var nok snarere en smule forlegen og flov over ikke at kunne klare sig på andet end sit eget sprog.

Allerede på flyrejsen begyndte vi således at forstå fransk-canadiernes situation. I Canada bor der 28 mio.,

Musikken starter; det er en slags polka for harmonika. Blikke bliver sendt rundt i salen - åh nej, skal vi nu sidde og høre på sådan noget kattejammer en hel time! Men efter et par sange sker der noget. En stor tyk mand med et meget lille guitarlignende instrument træder ned på forscenen. Han starter forsigtigt, men så stiger tempoet, fingrene farer over strengene, og pludselig er de fleste revet med, dybt fascineret af hvad manden kan udrette med det lille instrument. Og da tonerne fra "Kalinka" strømmer ud i salen som sidste sang, begynder folk at vågne op og klappe med i takt til melodien. Efter timen er man alligevel glad nok for, at man fik den oplevelse med.

hvoraf de 6 mio. er fransktalende. Disse bor stort set samlet i Québec, som er den ene af Canadas ti provinser. De engelsktalende taler samme sprog som i U.S.A., og man kan måske forstå québec'ernes sproglige isolation, hvis man forestillede sig, at vi danskere var de eneste i Europa, der talte dansk, mens alle andre talte engelsk: det ville kræve en uafbrudt kamp for at bevare sproget, kulturen, livsstilen.

Historisk forholder det sig jo sådan, at englænderne erobrede Québec fra Frankrig i 1767. De engelsktalende har ikke kunnet glemme, at de er sejherrerne. De ser med irritation på, at québec'erne hele tiden aktivt forsøger at fastholde deres egenart, gøre sig fri af den engelsk økonomiske dominans og slippe af med deres image af "hvide negre". Op igennem den første halvdel af 1900-tallet så det ud til, at den anglofone herskende klasse, der sad på finanserne, handelen og industrien, skulle få held til at blive de fleste. Den fransktalende arbejdskraft, der blev hentet ind fra landet til arbejdet i byerne, var tæt på at miste deres sprog, idet der blev talt engelsk til dem af arbejdsgiverne. I de engelskejede

stormagasiner var det endog afskedigelsesgrund, hvis de ansatte talte med kunderne på fransk. Men med fjernsynet og bilen som allemandseje kom oprøret i 1960'erne i form af en rolig revolution, der mundede ud i en rabiat sprogløse (1977), der atter tillod indbyggerne at leve og udfolde sig på fransk. I dag kan de ansatte altså tale deres modersmål på arbejde uden at risikere at blive fyret. Det var en hård kamp for borgerrettigheder på linie med den, de "sorte negre" måtte føre i U.S.A. men i Québec var den ublodig.

Det udramatiske og hyggelige oplevede jeg ved at gå rundt i Montréal's gader og specielt i hovedstaden Québec, der minder om en normannisk provinsby. Jeg følte mig fuldstændig tryk - selv ud på de små timer. Efter hjemkomsten er jeg blevet bekræftet i, at kriminaliteten er lav: På TV5 kan man hver morgen se den landsdækkende canadiske TV-avis, og dér nævner man uden sensation de grovere tilfælde af mord og vold fra hele Québec - men fordi voldelig adfærd er sjælden og usædvanlig, kommenteres den. I USA er dette emne for banalt til at være interessant.

På kurset havde vi mange møder med kompetente personer, og vi diskuterede litteratur, film, aviser, TV, historie, politik, undervisning og naturligvis det franske sprog, som det tales lokalt. På den måde fik vi et helt anderledes indtryk af Québec, end vi kunne få ved læsning af materiale herhjemme. Et indlæg, som Danmarks Radios korrespondent i Montréal gav os om de "snotforkælede" fransk-canadiere, chockerede os lidt; men tingene faldt lidt på plads, da det gik op for os, at hun til daglig kun omgikkes de engelsktalende. Ved senere at have fulgt med i danske aviser om canadiske forhold er det helt klart for os, at danske journalister simpelthen ikke forstår fransk-canadiernes problemer, specielt ikke deres ønske om egen suverænitet, hvorom der skal være folkeafstemning i løbet af 1995.

Kurset i Québec gav - udover det specifikt faglige - altså også den overraskende indsigt, at vi danskere ofte ser politiske og kulturelle konflikter skævt gennem angelsaksiske briller.

Kristian Valsted

Glasmosaik fra Québecs parlament. Indskriften, som også findes på alle nummerplader, betyder "Jeg kan huske". Her tænker québec'erne med vemod og længsel på tiden før englænderne erobrede landet. I våbenskjoldet ser man øverst den franske lilje, i midten den engelske løve, og nederst det canadiske ahornblad.

Inkursioner - tradition og nytænkning.

I faget historie er der gennem de sidste år blevet gjort forsøg med *inkursioner*, et begreb der for år tilbage blev taget op i naturfagene, idet der dengang ikke foregik nogen nævneværdig *ekskursionsvirksomhed*. Begrebet blev defineret som én eller flere dage, hvor en klasse eller et hold arbejdede med ét fag og ét tema inden for dette, hvorved man kunne fordybe sig "indadtil" i faget. Det var et godt svar på de aktiviteter uden for skolens snævre rammer, som ekskursionsfagene tilbød.

Efterhånden som naturfagene blev lige så hyppige arrangerer af ekskursioner som de "traditionelle" ekskursionsfag - historie, geografi, samfundsfag, biologi og sprogfagene - gled inkursionerne i baggrunden. Men muligheden for at afholde inkursioner beholdtes.

Det var derfor nærliggende at anvende denne mulighed for fordybelse i ét eller flere aspekter af et fag i andre sammenhænge. Inkursioner er meget velegnede til at bibringe eleverne:

- overblik over større sammenhængende stofområder inden for en afgrænset tidsramme;
- evne til at samle en større mængde stof, hvilket peger direkte frem mod læseperioden før studentereksamen;
- realistisk eksamenstræning gennem koncentreret arbejde med fingerede eksamensopgaver under tidspress;
- færdighed i samarbejde i mindre grupper om helt konkrete og eksamensrelevante opgaver;
- evne til evaluering af såvel egne som andres eksamenspræstationer på prøvebasis, samt forståelse for karaktergivningsprocessen.

Der ligger derudover en tilfredsstillelse i at opleve et fags metode anvendt gennem én eller flere dages arbejde uden de forstyrrende afbrydelser, der kendetegner den

daglige skoledags rutine med op til 6-7 fag i løbet af en arbejdsdag. Der har været gjort forsøg med såvel én- som todages forløb; todagesforløbene har helt klart været mest tilfredsstillende, idet arbejdspresset på én-dagsforløbet er særdeles højt.

Elevtilbagemeldingerne, der er indhøstet gennem evalueringsskemaer og elevinterviews, er generelt positive; eksamensresultaterne i det stof, der er gennemarbejdet ved inkursionsmetoden, synes at ligge endda noget højere end gennemsnittene for de øvrige stofområder.

Alt i alt må det konkluderes, at inkursioner i faget historie synes at rumme muligheder, som det kan betale sig at arbejde videre med.

Bjarne Lindhardt

Peter A.G. Nielsen

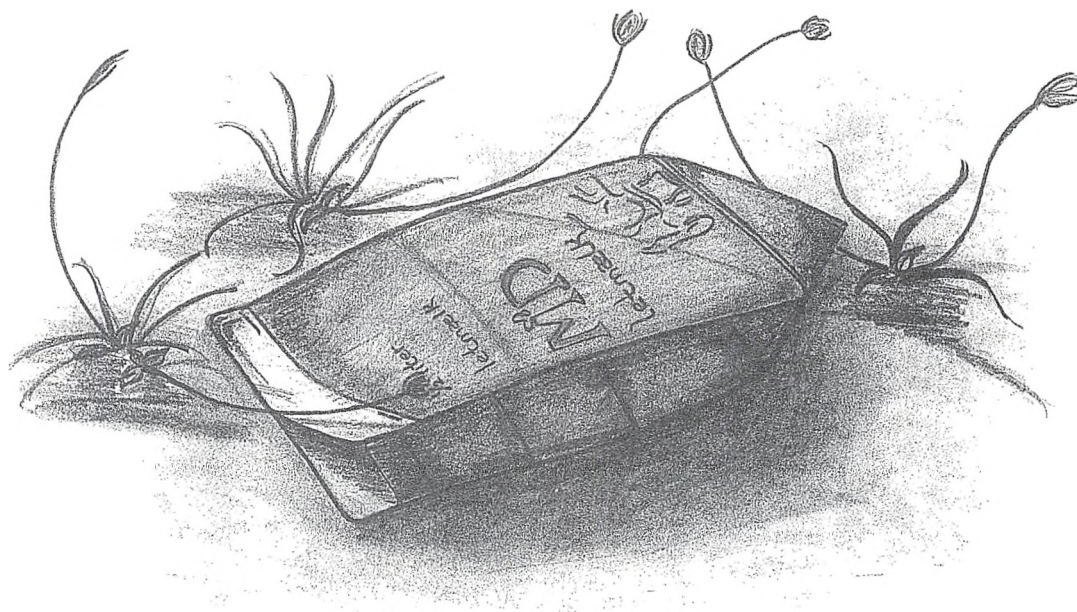
I efteråret '94, helt præcist den 30. september, var der fællestime på S.A.G. En mand, der nyligt havde passeret de fyre år, klædt i en gammel, islandsk sweater, vandrede hvileløst rundt foran scenen i festsalen. Denne mand var såmænd Peter A.G. Nielsen, forsanger i et af Danmarks mest kendte og vellidte rock-bands, der i en times tid skulle fortælle eleverne en smule om livet.

Jeg placerede mig langt fremme i salen for at danne mig et indtryk af en af dette lands kendte personligheder. Det kunne jo være, at man kunne lære noget! Jeg havde på forhånd forhørt mig i krogene om, hvordan og hvorledes man opfattede Peter A.G. - hvilket da kun førte til et par heftige diskussioner. Man benævnte ham gentagne gange som en gammel hippie, der aldrig rigtigt havde fundet fodfæste. Alligevel blev salen hurtigt fyldt, selv om koncentrationen hos nogle gradvist blev svækket!

En lind strøm af ord kom ud af munden på denne mand, og han havde faktisk fat i den rigtige ende. Han snakkede bla. meget om sin opvækst i fødebyen Skjern, hvor også hans første musikalske interesse opstod. Der er ingen tvivl om, at familien fylder en rummelig del af Peter A.G.s liv, og den frie opvækst i barndomshjemmet har uden tvivl påvirket Peter til at blive den person, han er i dag. Som han stod der i sin slidte sweater og skuede lidt nervøst ud over forsamlingen, mindede han allermost om et følsomt barn, der for sig selv forundres over verden på ny. Han var også meget søgende i sine betragtninger og konklusioner, og han tilhører uden tvivl den gruppe mennesker, der tænker meget over livet.

Ideen med denne fællestime var udmærket, men Peter A.G. Nielsen er sanger, ikke foredragsholder, og måske skulle han holde sig til det første!

Pernille Bach, 3a

Så var der lærerbesøg fra Skanderborgs tyske venskabsby Eisenach.
Der blev tid til både kultur -

- og hygge!

Granada - spanskursus

I oktober 94 deltog jeg sammen med 16 andre spansk-lærere i et 14-dages sprogkursus i Granada arrangeret af spansk-lærerforeningen.

Muligheden for at komme på kursus i det land, hvis sprog man underviser i, er naturligvis altid tillokkende, fordi det både giver ny inspiration i undervisningen og lejlighed til på nært hold - gennem aviser og TV - at følge med i, hvad der her og nu rører sig i det pågældende land.

For mig var det et yderligere aktiv, at kurset skulle holdes i Granada, som jeg tidligere kun havde besøgt en enkelt dag. Men som spansk-lærer kender man selvfølgelig digteren Lorca's forelskede beskrivelse af netop Granada, så forventningerne var store.

Som det ofte går med for højt opskruede forventninger, kunne førstehåndsindtrykket af en temmelig beskidt og larmende by (for mange biler på for lidt plads) absolut ikke leve op til dem. Men heldigvis viste det sig, at dele

af byen - fremfor alt det gamle arabiske kvarter, hvor man kan se, at kirkerne oprindeligt har været bygget som moskeer - havde bevaret meget af den atmosfære, Lorca taler om. Bedst opleves den oppe på Alhambra - det arabiske palads, som var arabernes sidste bastion i Spanien, før de i 1492 blev fordrevet af den meget katolske dronning Isabella. Vil man for alvor opleve stedets skønhed og mystik, bør man gå derop den ene aften om ugen, det holder åbent. Eneste forstyrrende element: de turister der trodser forbuddet mod at bruge blitz!

Kurset bestod af en blanding af forelæsninger (spændende at høre om graden af selvstyre i de forskellige regioner, Spanien i dag er delt op i), samtaletræning og besøg på forskellige undervisningsinstitutioner, som gav os et godt indblik i, hvad der foregår på den front.

Vi besøgte bl.a. to meget forskellige gymnasier - et offentligt og et privat, drevet af den katolske Augustinerorden. De havde dog visse negative træk til fælles, så

som en forfærdelig akustik, som skyldtes de mange stengulve, og som gjorde det til en lidelse at opholde sig i bygningen. Et andet problem var de meget høje klassekvotienter - op til 35-40 elever i en klasse.

Forskellen mellem de to skoler skyldtes dels noget ydre - den offentlige skole var totalt blottet for udsmykning af nogen art, mens den private havde gjort meget ud af indretningen af klasseværelserne - og dels noget mere udefinerligt, som havde at gøre med de to skolars atmosfære. Da vi talte med lærerne på det offentlige gymnasium, mærkede vi en lidt resigneret holdning til det hele: for mange elever i klasserne, for få undervisningsfaciliteter og alt for små bevillinger.

Når vores indtryk af den private skole blev langt mere positivt, kan det i nogen grad skyldes, at rektoren, som fortalte og viste os rundt, var en sand ildsjæl, der virkelig brændte for sin skole. Han havde idræt som fag og kunne slet ikke blive træt af at understrege idrættens betydning i kampen for at holde eleverne væk fra gaden og stofferne (narkotika synes at være et langt større problem dernede end her). Og for at vise, at skolen virkelig mente det alvorligt, holdt den sine idrætsfaciliteter åbne for alle kvarterets børn i weekend'erne.

Til slut vil jeg lige nævne en meget positiv oplevelse, som vi fik ved et besøg på det lokale voksenundervisningscenter. På forhånd havde vi slet ikke ventet at finde et sådant, og bygningen, hvor det havde til huse, var bestemt ikke opmuntrende, men i de klasser, vi havde lejlighed til at besøge, var der en så umiddelbar begejstring over at få lov at lære noget, at det virkede helt overvældende. Elevsammensætningen var stort set den samme overallt: ca. 30-40 midaldrende kvinder og 1 højst 2 eller 3 mænd nede i det ene hjørne af klassen. Men den kønssammensætning adskiller sig vist ikke væsentligt fra vores hjemlige VUC-kurser. Fordi flertallet var kvinder, havde mange af dem ikke haft mere end 3-4

års skolegang, og et enkelt hold bestod af regulære analfabeter, så der var virkelig pædagogiske udfordringer.

Når man vender træt hjem fra et sådant kursus, kun en dag før skolen starter igen, kunne man godt havde brug for et par dage til at lade de mange indtryk sætte sig og få orden på de mange notater, men man kan jo ikke få alt i denne verden.

Ågot Strøm Hansen

Tekniske

indenom
med en bærbar computer
og i farten
har berørt delete-tasten

Når jeg nu er så glad for
min elektriske skrivemaskine
med slettetast
og altid har syntes at
en lineal
var god nok
til mig
når jeg skulle understrege
noget
som var vigtigt

HVORFOR

skal jeg så sidde bøjet
over en mus
der bestandigt
sætter min tålmodighed
på en hård prøvelse
alt imens
den bader sig i
sveden fra min pande.

Når jeg nu er så glad for
min elektriske skrivemaskine
med slettetast
og altid har syntes
at tiden var med mig

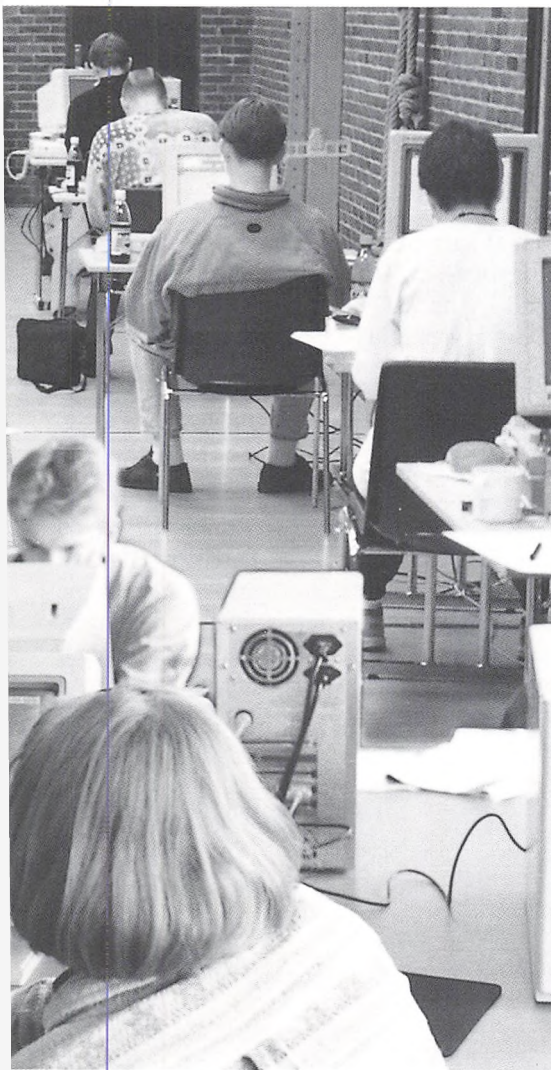
HVORFOR

oplever jeg så
at tiden løber fra mig
at jeg må forsøge at fange den
inden de andre
har overhalet mig

Vildspor

og udraderet
mig
og min skrivemaskine
fra jordens overflade.

Min skærm
viser
KAOS
En tysk oversættelse
ich habe in einer Bäckerei gearbeitet
blander sig pludselig i
min tekst
og
bringer mine tanker på vildspor.

Ordene inden i mig
bliver væk
tørre ind
blegner og mister
duften af blæk
som plejer at blande sig
fredeligt
og i fuld overensstemmelse
mellem
mine tanker og mig.

Alle kræfter
sættes ind på at få den tyske sætning
UD
af min tekst.
Kæmper indædt mod teknologiens overmagt
får slettet alt
undtagen

Ich habe in einer Bäckerei gearbeitet

Dorte Kokholm

I forbindelse med indførelsen af den nye skrivepædagogik gennemgik alle skolens lærere et udvidet kursus i tekstbehandling på computer.

Om at blive lærer

Det her er vi færdige med mellem efterårsferien og jul, tænker jeg, mens jeg hurtigt pløjer bogen igennem, der dækker det meste af pensum. Der står jo næsten ingenting på siderne. Der er godt nok lige det med mængdeberegninger; det kan jeg godt huske fra min egen gymnasietid var lidt svært. Men det kan da ikke tage så lang tid, hvis det bare bliver gennemgået rigtig grundigt første gang, så hovedparten har forstået det. Bagefter regner vi en masse opgaver, og så er alle i hvert fald med!

Man forsøger at planlægge og gennemføre de første timer i detaljer, (jeg snakker, de lytter!) og er meget fikseret på at nå dagens tekst - overholde pensum. Samtidig tænker man tilbage på sin egen gymnasietid, forsøger at glemme alt om kammerater, fester og små romancer, prøver at huske, hvordan timerne i kemi var. I baggrunden kører en anden kværn: Hvordan mon eleverne er? Gider de høre efter? Laver de ballade? Ka' de sidde stille? Er de mon dumme? Man har jo hørt så meget om nutidens unge!!

Det minder én om, at man nu er den, der står på den anden side af katederet og skal repræsentere skolen, føre fraværsregistrering, rette opgaver; man bliver meget overvældet og meget **ALVORLIG**.

"Angsten" for, at eleverne skulle få for tidlig sommerferie, forsvandt hurtigt. Man havde haft en forestilling om, at udviklingen af elevernes kundskaber ville være som at bygge et hus, hvor man time for time fugede, lagde sten på, fugede osv. Man opdagede imidlertid hurtigt, at mange fuger og sten måtte repareres. Derfor kunne det sagtens tage et helt år at bygge huset.

Og når man for tiende gang bliver spurgt om, hvordan man dividerer to tal med hinanden på lommeregneren,

er man enig i alle de dystre rapporter, der siger, at danskere bliver dummere og dummere, for så dumme var vi ikke, da vi gik i gymnasiet (?). Man finder hurtigt ud af, at det er nogle meget livlige elever, man har med at gøre, og at de tit ikke er særligt motiverede for det, man har bestemt, der skal foregå i timerne; derfor skal man bruge meget tid på at holde ro i klassen og alle til ilden. Men efterhånden bliver man også meget glad for livligheden, da den i undervisningssituationen kan give konstruktivt med- og modspil og ikke kun tomme blikke fra stillesiddende elever.

I begyndelsen af karrieren var tiden op til en time præget af en let lampefeber. Ofte følte man sig som en TV-vært. "Om lidt er du på"! tænkte man og skottede op mod uret. Det var svært at falde ind i rollen som den, der styrede, men hurtigt fandt man en stil, der passede til ens personlighed. Men det er en stil, der er under stadig forandring, især fordi man efterhånden opfatter sig selv mere som pædagog end som ren fagformidler.

Jobbet som lærer har også givet anledning til nogen selvransagelse. Pludselig kan man se, hvor urimelig man til tider har været som elev, og hvordan man nogle gange har fralagt sig ansvaret for, at man lærer noget. Hvis der var noget, man ikke forstod, var læreren dårlig. Men når man kommer på kursus, falder man lynhurtigt tilbage til i den gamle elevrolle og venter kun på pauserne.

Nils Andresen og Søren Dahl

Der trænes på skolens klatrevæg

Et kranium til HAMLET

- om at være rekvisitør til årets teaterforestilling.

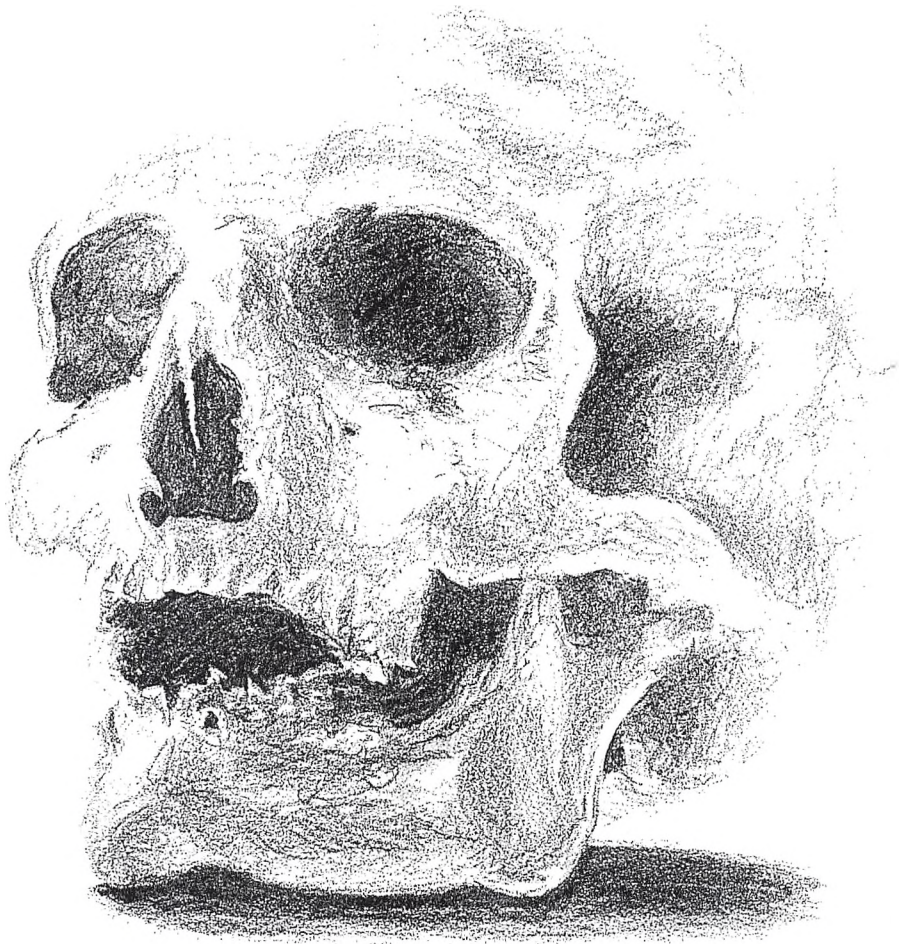
Undertegnede havde netop i år overskud til at kaste sig ud i det med at lave en scenografi til teaterforestillingen. Det var - for den sags skyld - også min tur, så skuffelsen var lige om hjørnet, da instruktøren, Kim Peitersen, meddelte, at han slet ikke ville have kulisser og den slags. Bare et par stole eller så'en. Ordet skulle bære forestillingen - men der var da lige en enkel opgave: at skaffe et kranium.

Det skulle jo ikke være så svært. Man ku' jo bare spørge Preben Bügel om "Olsen", skelettet fra biologilokalet, var til låns. - "Den går nok ikke", advarede en af mine kolleger. "Jeg lånte ham engang uden at få lov. Det var ikke heldigt, og hovedet hænger desuden fast." Det viste sig at være rigtigt begge dele.

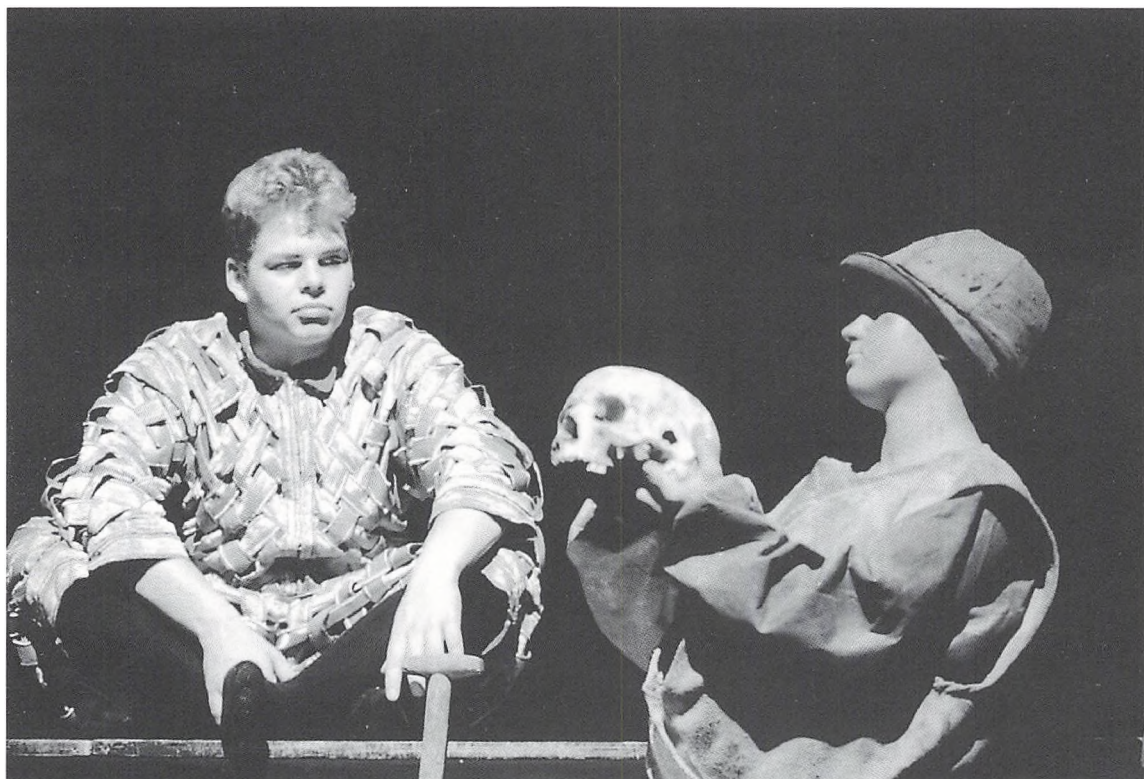
Hvad gør man så? Det Blå Marked i Låsby, som vi tit kører forbi, må være en mulighed. Jeg skal jo også have billige møbler og et par andre småting. Vi lægger søndagsturen forbi og får årets oplevelse i et gigantisk "Genbrugs-Bilka", men kranier markedsføres desværre kun i plastikminiaturer.

Der er stadig ikke optræk til panik. "Jens Rasmussen fra Skanderborg Amatørteater har nok ét", tænker jeg. Eller også ved han, hvor det kan skaffes. Man går aldrig forgæves til Jens. Men ingen regel uden undtagelse. Jens havde aldrig haft et kranium - til teaterbrug, og hvad værre var, han vidste ikke, hvor man fik et!

Men vi blev enige om, at teaterbutikkerne, til trods for at det ikke var angivet i katalogerne, måtte have et. Det

Louise 8/1 '95

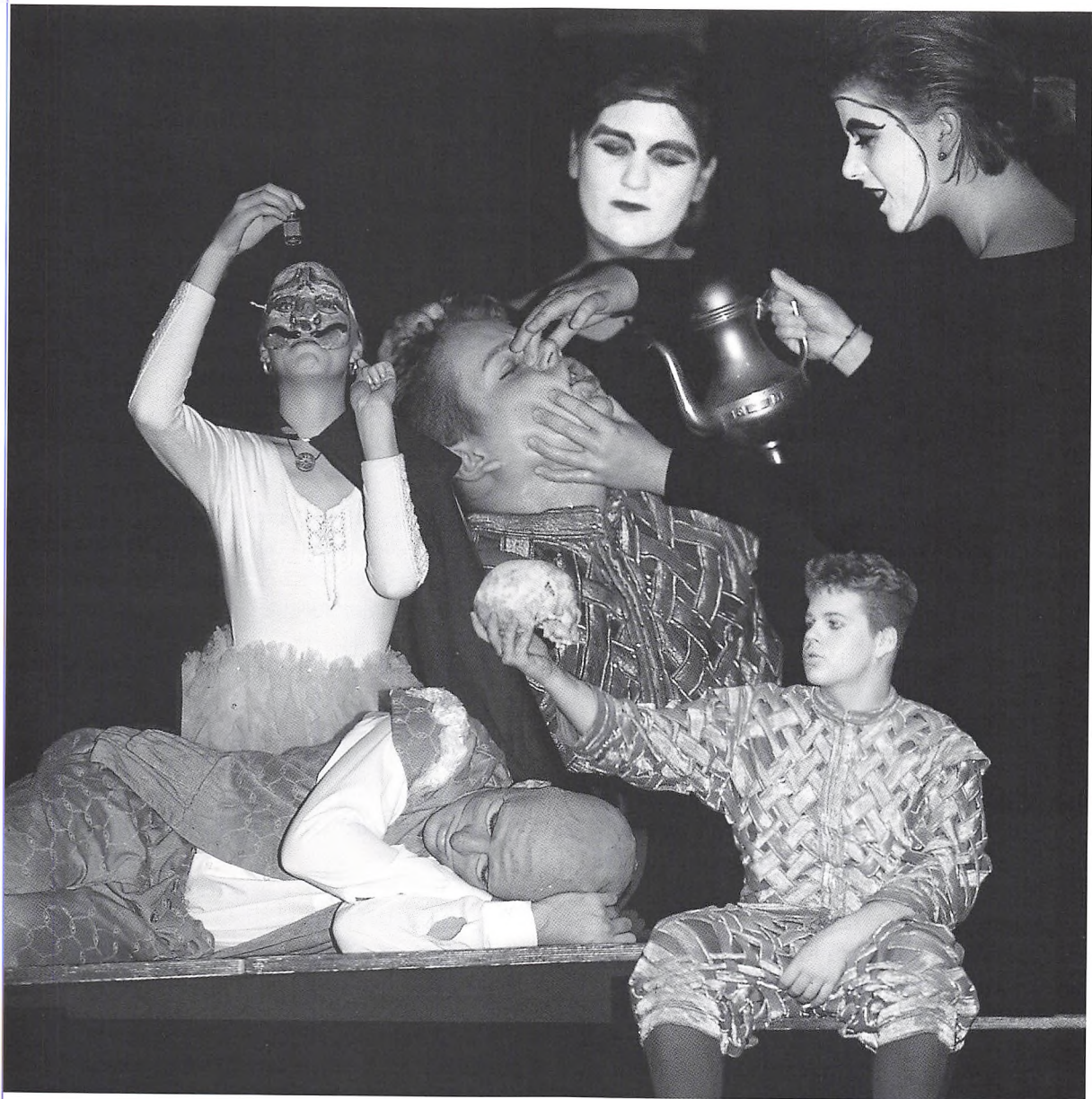

havde de ikke - hverken i Århus, Tønder eller i København. "Men hvor finder jeg så et?", spurgte jeg efterhånden lettere desperat. "Åh", lød den rappe københavnerstemme, "ta' lige en tur omkring antikbutikkerne". Dem er der nu ikke så forfærdelig mange af i Skanderborg, og hos marskandiseren, hvor jeg fandt stolene, lå der heller ikke noget.

Så var det, at Viggo strøg ind på lystavlen. Viggo er rekvisitør på Aarhus Teater og gav engang mine børn en

uforglemmelig oplevelse, da de med børnehaven var på virksomhedsbesøg. Alt fra laktasker til løvehoveder ku' findes i Viggos gemmer, så måske? Nej. Viggo havde heller ikke et kranium. "Hvad gør I så, når I spiller Hamlet?" "Det gør vi heller ikke", lød svaret. "Har du en staldfidus, Viggo?" Det havde Viggo. "Se under undervisningsmidler på de gule sider."

"Findes det, findes det dér," lød det straks med musik og det hele i hovedet på mig.

Jeg fik en ny ide. Øm Kloster Museum! Jeg så for mig alle de trepanerede kranier i glasskabene. Hyldevis og i flere lag! Måske kunne man låne et, der bare var helt almindeligt. Et, der ikke var fundet værdigt til udstillingsskabene. Måske er der et lager for kasserede kranier. Jeg tog "knoglen".

Museumslederen var elskværdig, men desværre. Han hverken kunne eller måtte udlåne munkenes kranier. "Heller ikke sådan en almindelig lægbroder, der bare puklede for klosteret i mark og skov?", forsøgte jeg spagfærdigt. "Nej, desværre".

"Hvad med kirkegårdene", tænker jeg så, "hvad sker der med de kranier, der graves op, når man sløjfer et gravsted?" Jeg finder vores nye pedel, som hedder Kjeld. Han har været graver ved Veng Kirke. "Gravede du af og til nogen op?", spørger jeg forhåbningsfuldt, "og hvad gjorde du med dem?" "De var pulveriserede alle som ét", svarer Kjeld? "Jeg har højst fundet et par knogler."

Slukøret går jeg op til 3y, som skal have en historietime, og spørger, om nogen kender nogen, der har et kranium. To bud kommer ind, men det ene kranium har løst låg, og går det an i forestillingen, hvis nu låget pludselig falder af? "Det klarer vi nok", siger jeg beroligende, "ring til mig, hvis I må låne det - tiden er ved at være knap."

"Tandlægehøjskolen", siger min kollega Georg, "de lejer vist kranier ud". Georg undersøger sagen. Det koster 400 kr. i leje, hvad enten man skal bruge det i tre dage eller i et år - og så er der erstatningspligt, hvis det kommer til skade. Gud ved, hvor meget det koster at

forsikre et kranium, tænker jeg, og skal jeg til at tegne en forsikring, vil jeg hellere forsikre vores egen Olsen end en helt ukendt personage fra Århus.

Efterhånden er jeg parat til at bestikke Preben Bügel og de andre biologilærere til at udlåne mig Olsen, og jeg begynder at interessere mig for, om hovedet kan skrues af, eller jeg skal lægge billet ind på hele skelettet. Dog inden jeg bevæger mig ud på det halvkriminelle plan i kunstens tjeneste, møder jeg min nabo, der arbejder ved DR Provinsafdelingen. Som så mange andre, har også han - hen over maden - fået en forespørgsel. "Det ligger hjemme i køkkenskabet", siger han kort. "Pas godt på det!" Jeg tror ikke mine egne ører. Det var næsten som at få den julegave, man ønskede mest, da man var barn.

Så meldte betænelighederne sig imidlertid. Hvad nu, hvis skuespillerne tabte det? Hvad ville Poul Thomsen så sige, når han sad dér i "En Naturlig Forklaring?" Og hvor fandt *han* et andet?

Provinsafdelingens gamle kranium uden underkæbe fungerer i forestillingen. Det bærer præg af ælde og ser ud, som om det lige er hentet op af jorden. Det er Yorrik. Vi passer på det. Beslutningen er taget, og jeg koncentrerer mig om de sidste detaljer vedrørende scenens udseende, for der skulle jo alligevel laves noget.

Og så tænker jeg ved mig selv, at det vist var godt, at der ikke også skulle males kulisser i år, og at andre rekvisitter, bl.a. takket være udlån fra de lokale handlende, kom hurtigere i hus.

Hans Struve

Brian i kantinen deltog også i "grim dag"!

Kantinen - et brændepunkt

Klokken er 11.35 og en bred kødrand af utålmodige og sultne elever slutter tæt om SAG's kantine. "Stik mig lige dressingen" - "Ka' jeg låne en femmer?" - "Hvad er dagens ret?" - "Vil du lige købe en bolle til mig?"

Alle skubber og maser - hierarkiet hersker - oftest ender 1g'erne nemlig bagest i klumpen på trods af, at de er de eneste, der forsøger at opretholde en anstændig køkultur. 3g'erne kan tåle mosten, de har lært at "bruge albuerne" og kender frikvarterernes (korte) længde. Skal man nå at nyde maden, kan man ikke vente 15 minutter i en dødssyg kø!

Sådan er vilkårene desværre. For bag disken trækkes der nemlig på alle ressourcer, og personalet gør deres bedste for at få mest muligt over disken i den korte myldretid.

Pludselig har kødranden atter fordelt sig over opholdsarealet, hvor eleverne glade og tilfredse fortærer de mange forskellige retter, inden de sidste timer går løs.

Resten af dagen benyttes kantinen som et regulært vendepunkt. Der hyggesnakkes, ryges og den "søde tand" tilfredsstilles i de korte frikvarterer, eller når man tar' sig en lille "pjækker".

Alt i alt har vi en kantine, der er medvirkende til at danne rammen om et godt gymnasiemiljø.

Hanne og Lone, 3z

2g'ernes idrætsdag

Hvert evigt eneste år holdes den berygtede "2g'ernes idrætsdag", og hvert evige år finder idrætslærerne på nogle sjove "aktiviteter", som de stakkels 2g'ere skal udsættes for.

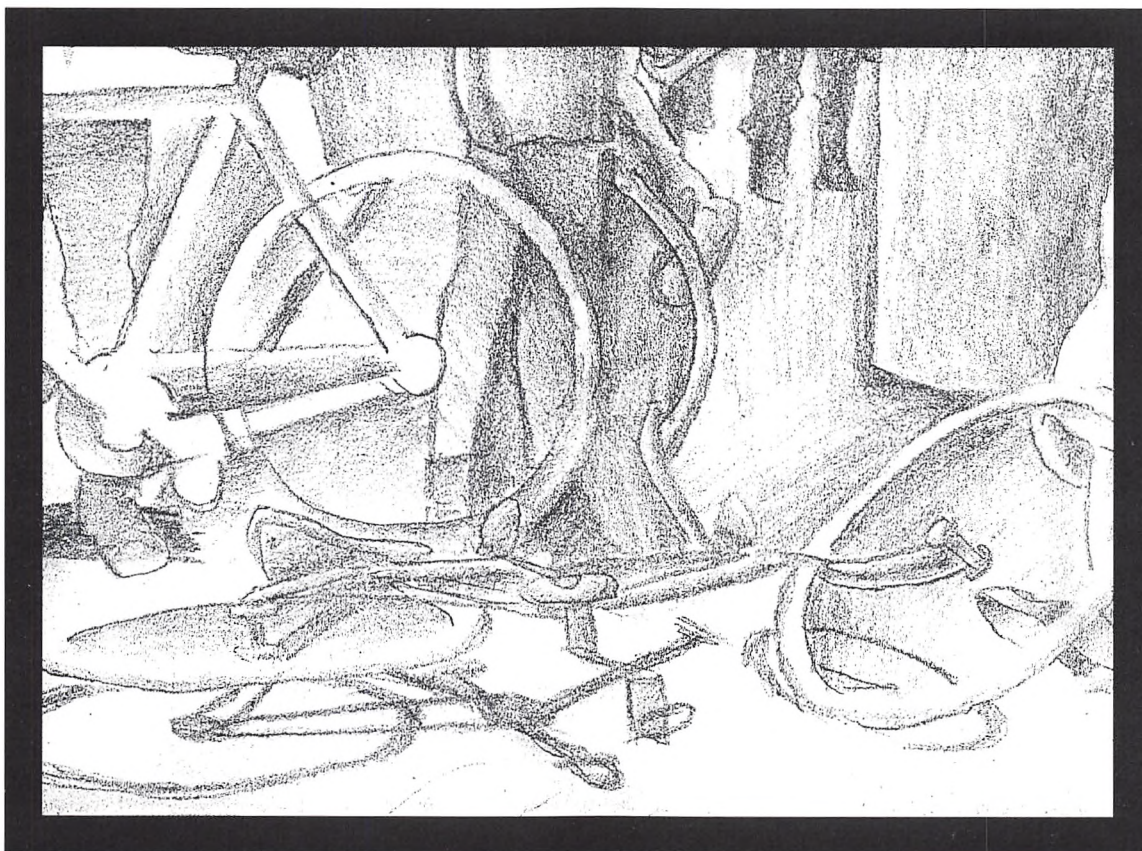
Men i år var det endnu værre. De nye naive overfriske "jeg-kan-gøre-en-forskel"-lærere skulle nemlig stå for denne, på mange (sadistiske) måder, anderledes dag.

Lad os starte med pinlighederne fra en ende af. Først skulle der jo rigtigt varmes op, og det skulle foregå i festsalen. Et par af de nok så kække lærere sprang op på scenen, hvorpå de begyndte at spjætte hæmningsløst med arme og ben. Til disse farligt udseende fagter og benfej hørte noget usandsynligt primitiv musik. Det var vist nok populært, dengang Poul Storm var ung. Vi arme 2g'ere måtte med store anstrengelser forsøge at efterligne de halvprofessionelle spastikere, før vi fik lov til at forlade salen.

Efter de første par fibersprængninger blev vi deporteret til Niels Ebbesen skolen. Her skulle der afholdes en "klassekamp". Den bestod af et utal af degraderede former for stafet, som de nybagte "du-bliver-hvad-du-spiser"-lærere på snedig vis havde udtænkt. Heriblandt kan nævnes ølstafet-uden-øl, hvor man på utilgivelig vis havde udskiftet den obligatoriske øl med en orange gummikegle. (Det havde desværre ikke helt den samme effekt). Folk løb i en lige linie hen til keglen, skvattede oven på den, (idet de forsøgte at løbe rundt om den), og løb sidenhen tilbage mod deres eget hold i en ikke-særlig-lige linie.

Da disse stolthedsberøvende begivenheder havde fået en ende, blev vi delt op i mindre hold. Vi havde forinden valgt os ind på nogle sportsgrene, som der nu skulle holdes turneringer i.

Nogle brave klassekammerater - og så lige jeg selv - kæmpede sejrrigt i basketturneringen. Kamp efter kamp - sejr efter sejr. Sveden stod ud af armhulerne i tykke

stråler. Og da vi fuldstændig dehydrerede nåede til finalen, fik vi at vide, at vores modstandere var gået hjem. Men så "let" slap vi ikke, for ind sprang den overdynamiske kvintet, ledet af ingen mindre end Poul "Lungshjé" Storm. Dumdristige, som de var, udfordrede de os til en sidste kamp. Vi lo højlydt og tog imod. Det ville have været synd at sige, at de ydede modstand. Deres mangel på points skyldtes nu nok, at de spillede efter en pædagog-taktik; samtlige medspillere skulle røre

bolden, før den måtte verfes mod kurven. Det sluttede med, at de nye lærere fik knækket deres ubegrundede selvtillid.

Vi kan kun håbe på, at de knækkede lærere stadig tør videreføre 2g'ernes idrætsdag fremover, så fremtidige gymnasieelever kan få lov til at opleve denne særprægede begivenhed.

Rasmus Fløe, 2x

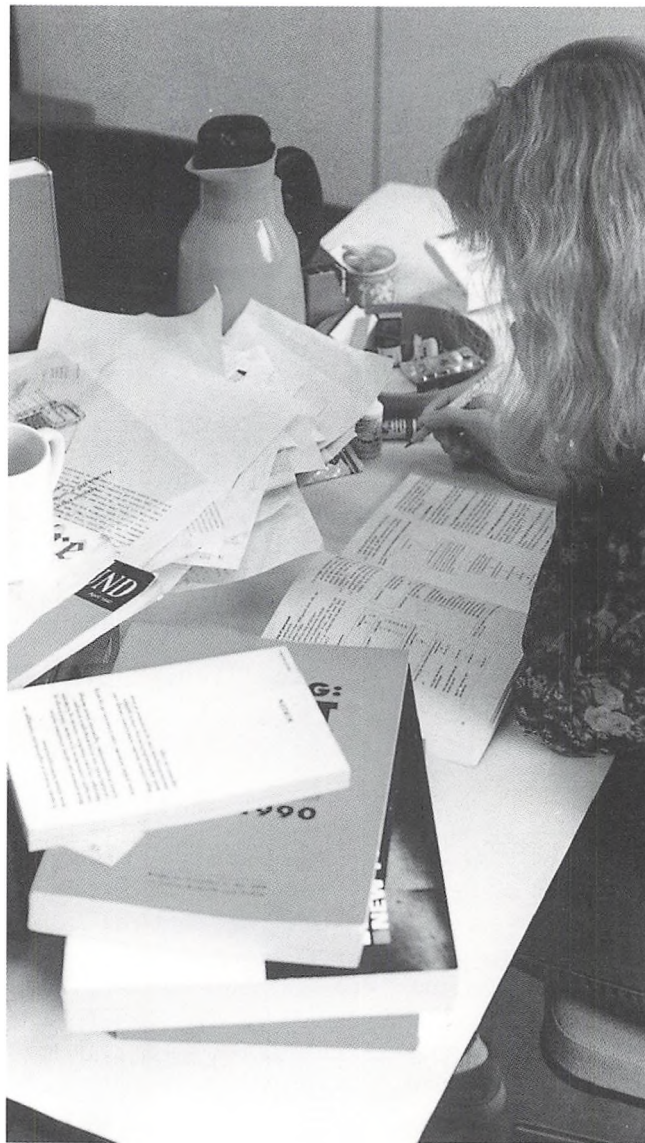
Tanker om gymnasiet

I bygger fremtiden på os, I eksperimenterer med os, I satser på os, I presser os, og I styrer os - Danmarks håbefulde ungdom. Jeg er blot en af mange, der er på vej frem, på vej frem mod et mål, der synes meget abstrakt og udefinerbart. Tit spørger jeg mig selv om, hvad det egentligt er, jeg vil. Gang på gang må jeg konstatere, at jeg ikke er i stand til at give et svar. Alligevel føler jeg, at jeg har et mål, det mål, som samfundet har bøjet ud i lysende neonrør for mig, jeg skal gøre mig brugbar og anvendelig gennem uddannelse - gøre mig kvalificeret til en plads i fremtidens samfund.

Nu sidder jeg her med "mimoser" i nakken, sorte rande under øjnene og et sind, der længes efter foråret, huen og friheden - men jeg dygtiggør mig. Rundt om mig ligger stabler af forsinkede afleveringer. Et væld af notater og papirer giver indtryk af kaos. Farvekridtene gemmer sig støvede i et hjørne - de venter på bedre tider. Tekanden og kruset står på deres stamplads - et levn fra nattens bedrifter. Maylands den tykke ligger som en bibel midt på bordet, og uret står tikkende og minder om tidens gang.

Jeg undres over, hvad det er ved alt dette, der gør, at jeg trods alt aldrig har overvejet at trække i nødbremsen for at stige af toget. Svaret er meget enkelt: det er alle de glade, sjove og energigivende oplevelser, der også har været en del af min gymnasietid, og det er en dybt-følt trang til at dygtiggøre mig, en videbegærlighed der resulterer i en brændende lyst til at lære om fysikkens gåder og litteraturens finurligheder. For det er jo trods alt lysten, der driver værket.

Mette 3z

Non scholae, sed vitae.....

Anders og Martin sidder og taler sig varme på latindepotet, mens store snefnug daler ned på vinduerne. Varmen kommer fra fortiden, vi snakker om latin! - Hvordan kan et fag, man plejer at anse for at være tørt, fremkalde så megen entusiasme?

Martin mener nok, at det var træls i starten, men Anders protesterer - Det drejer sig bare om at sætte sig grundigt ind i det lige fra begyndelsen, så er det faktisk ikke særlig indviklet.

- Ja, det har du ret i, men det havde jeg ikke fattet i begyndelsen - det var først, da jeg fik systemiseret min indsats, at jeg fik hold på det.

- Eller også var det, fordi du begyndte at sidde ved siden af mig! replicerer Anders. Det er jo heller ikke grammatik det hele, siger Martin, der er en masse sjove historier i det.

Her griber Ann-Mari Lebel, skolens latinlærer ind i samtalen.

- Der er faktisk tid til at strejfe omkring i kulturhistorien også inden for fagets rammer. De gamle romere har overleveret mange gode historier. Ann-Mari mener, at noget af det, der tiltrækker og vækker diskussion, er bekendtskabet med romernes moralkodeks, der var så forskellig fra vor tids.

- Det er ikke, fordi vi flygter fra grammatikken, siger Martin. Vi lærer faktisk en masse grammatik helt fra bunden. Før havde jeg bare noget spredt viden om det, jeg havde slet ikke set, hvordan det hænger sammen. Det finder man ud af i latintimerne - hvis man altså følger med! Og man har brug for det, når man går i gang med andre nye sprog, for så skal man jo altid sidde og analysere grundigt.

- At det er nødvendigt at være med hele tiden, det tror jeg alle har fundet ud af, bemærker Ann-Marie Lebel. Martin mener heller ikke, det går at tage sig en sløver i latintimerne, resultatet bliver et hul i systemet, og han har lært af sin første fejltagelse.

- Det blir næsten en slags sport at få endelserne til at gå op, det er som et puslespil eller sådan noget... Hold kæft ! Lige pludselig en dag var der to linier, hvor det hele bare faldt i hak, det hele rokkede sig på plads på ingen tid - jeg nåede faktisk at se Blevly Bakker - uden dårlig samvittighed!

Den springske samtale vender tilbage til historierne omkring teksterne.

- Og det kan godt blive sjovt, siger Anders, det er indstillingen, der betyder noget, man skal ikke nøjes med at gøre det til et spørgsmål om grammatik, når man sidder med teksterne. Catuls digte f.eks., var gode...

bryder Martin ind - og også historierne fra Pompei - nogle gange bliver der næsten mere spændende historie i latintimerne end i historietimerne... de politiske forhold lærer man mere om ved at læse de autentiske tekster.

Ann-Mari forklarer, hvordan hun prøver at få teksterne til at hænge sammen med viden om, hvordan de gamle romere levede, og hun fortæller, at tidligere tiders undervisningsbøger i latin ofte var censurerede, men at man i dag er mindre fintfølede. - Nej, det må man nok sige, kommer det fra Anders, der refererer til, hvordan Trimalchio i Petrons "Satyricon" var nødt til at tilfredsstille både herren og fru en seksuelt for at kunne fremme sin egen karriere.

Før vi får set os om, springer snakken herfra over til "Life of Brian" og filmens uimponerede udnyttelse af romernes skikke. Filmens gas med de ærværdige romere satte noget i gang, og Anders fortæller grinende, hvordan de oversatte "Et barn er født" til latin før jul.

- Skulle I det?

- Nej, nej, skynder Ann-Mari sig at sige - og deres versfødder passede heller ikke for godt -

- men vi havde det skægt! siger Anders.

Jette Buch

Frem mod år 2000

Det er efterhånden mange år siden, at vi her på SAG fik oprettet et pædagogisk udvalg. Formålet har igennem alle årene stort set været det samme, nemlig at forsøge - i al beskedenhed - at inspirere til fornyelse i skolens daglige arbejde. Det kan være svært at få tid til nytænkning midt i den travle hverdag, men det er nødvendigt, fordi verden omkring os forandrer sig og dermed vores elever, og fordi vi i dag modtager helt nye grupper af elever. Det er slet ikke givet, at de undervisningsmetoder og -rutiner, som vi traditionelt har haft succes med, også vil virke i den nye tid.

Pædagogisk udvalgs fornemste opgave er at få centrale dele af den nye pædagogiske forskning og diskussion - såvel den nationale som den internationale - kanaliseret ind på gymnasiet i form af foredrag, øvelser og diskussioner for derigennem at inspirere til en fortsat udvikling af den enkelte lærers undervisning.

Vi forestiller os ikke, at et nybrud kommer som en lavine, men at vi lader os inspirere til gradvise ændrin-

ger. For det er jo bestemt ikke sådan, at alt nyt er godt, og at alt gammelt er yt. Meget af det nye er givetvis også gammel vin på nye flasker, for der er i de senere år gået en del mode i "pædagogisk management", men en fordomsfri, åben og nysgerrig diskussion og afprøvning af nye undervisningsmetoder er vigtig for at holde liv i skolen.

Pædagogisk pluralisme

Det er klart, at der på en skole med omkring 70 lærere vil være mange forskellige opfattelser af, hvordan den rigtige undervisning er. Og det er vigtigt som udgangspunkt for al pædagogisk diskussion at holde fast i, at en pluralisme med stor variation er det allervigtigste pædagogiske mål for en skole af vores type. Nye fikse pædagogiske ideer må ikke presses ned over hovedet på de enkelte undervisere og føre til grå ensretning. Og i den sammenhæng er det vigtigt at understrege, at langt den største del af skolens pædagogiske fornyelse formentlig sker i det små igennem den daglige kontakt mellem lærerne i faggrupperne og på tværs af fagene.

Pædagogisk katalysator

Pædagogisk udvalg kan kun fungere som en katalysator for denne proces. Derfor har en væsentlig del af arbejdet i de senere år været koncentreret om arrangementet **pædagogisk weekend**, hvor alle skolens lærere tager afsted for bedre at få tid til fordybelse i større pædagogiske opgaver samt udvikle det vigtige sociale samvær, som jo i sidste ende er afgørende for, om der overhovedet kommer noget praktisk ud af al snakken. Det sociale indhold i pædagogisk weekend har fået stigende betydning, dels fordi skolen er vokset betragteligt og har givet plads til en meget stor gruppe helt nye og unge lærere, og dels fordi hverdagen i de senere år er blevet mere forjaget og dermed giver dårligere plads til en bred daglig kontakt.

Fuglsø

I år var vi på Fuglsøcentret og koncentrerede os i et par dage om to forhold, dels en diskussion af nye måder at organisere skolens arbejde på - mere lærerdeltagelse og demokrati - og dels en diskussion med udgangspunkt i nogle elevevalueringer af skolens undervisning i et forsøg på at finde frem til en række kernepunkter, hvor vi umiddelbart burde og kunne sætte ind for at blive bedre på de punkter, hvor der var elevkritik. Endelig var der et indlæg ved en underviser fra Ålborg Universitetscenter, Anette Kalmos, om deres specielle undervisningserfaring, hvor vægten i høj grad lægges på **A-F-E-L** - dvs. ansvar for egen læring med projektarbejde og gruppearbejde i centrum. I alle tre afdelinger var der uden tvivl noget at hente for skolens liv. Og flere af forholdene er siden den pædagogiske weekend i januar fulgt op på en række lærerrådsmøder.

Fluen på væggen

Ud over den pædagogiske weekend har der i år været arrangeret et foredrag med **lektor Inge Heise** (Lottes mor) fra Ishøj Amtsgymnasium, som har forsket en del i klasserumssituationen ved simpelthen at have været

fluen på væggen rundt om på en række af landets gymnasier. På en kontant og humoristisk facon fik vi smækket alle vores synder og dyder lige i hovedet, så der næppe var en eneste af os, der ikke følte sig ramt og inspireret til revision - *undervisningen var da ofte god, især når læreren viste engagement og personlighed, men undervisningen var oftest meget stereotyp og forudsigelig uden alt for megen variation og uden alt for mange brud og overraskelser*. Det vidste vi da sikkert godt dybt inden i os selv, men det var da rart at høre, at man ikke stod helt alene med problemet. For selvfølgelig er det da rigtigt, at det daglige arbejde let ender i nogle rutiner. Og rutiner er da også nødvendige, men de må ikke stå alene og helt kvæle det engagement, som er drivkraften i lærerjobbet.

Stig Winding

Besøg hos Moon-bevægelsen - 3u's old/rel ekskursion

Det grå anonyme dørskilt på Gammelkongevej røbede intet om lejlighedens lidt specielle beboere. Ikke en plakat, ikke et skilt fortalte os, at dette var det mondæne hovedkontor for landets 31 medlemmer af Moon bevægelsen.

Oppe i lejligheden bænkedes vi i foredragssalen af en højtaltende, pågående mand. Som enhver god foredragsholder begyndte han at spørge til sit publikum - at "interessere sig". Det var åbenbart ikke noget, han gjorde hver dag, for det tog tid at overbevise ham om, at der ikke længere var noget, der hed "gammelsproglig" - men at vi kort og godt var en matematisk 3g klasse fra Skanderborg.

"I har ikke nogen holdepunkter i livet!" og "Har I nogensinde stillet jer kildekritiske over for bibelen og den mand, de kalder Jesus?", sådan jogglede han godt og grundigt på os - et sted skal man jo starte. Derefter fulgte et meget langt foredrag om Moon bevægelsens trosgrundlag - og meget lidt om dens praksis og virkemåde. Desværre blev det lidt for langt, så der var ikke rigtigt tid til spørgsmål. Den tid, der var, udnyttede han nu meget godt til ikke at svare på de spørgsmål, der blev stillet, og til at skælde lidt for nysgerrige spørgere ud for at være dumme og have "Ekstrablads-viden".

Bevægelsens medlemstal var stadig 31, da vi gik.

Jane Mathiasen 3u

Pigerne tager tørklæder på inden moské-besøget på ekskursionen til København

SANS TITRE

Der er øjeblikkene
langstrakte
som byens linjer
og mørkets sluser
åbne som kroppen
der driver af drøm
styrter som sol
flyder som søvn
under de glasagtige
korte døgn.

Også i nærheden af dig
Puls...puls
-som tog.

Marianne Verge 3a

Beky

Processkrivning i kemi

Processkrivning er ikke bare noget, der foregår i sprog-fagene. Det kan også med stor fordel anvendes inden for f.eks. kemi og fysik.

Man kan inddele skriveopgaver i tre forskellige typer: hurtigskrivningsøvelser, tænkeopgaver og formidlingsopgaver.

- Ganske kort kan man sige, at en hurtigskrivningsopgave primært tjener det formål at "tune" eleverne ind på dagens lektie/et nye emne/"hvad har vi lært?". En sådan opgave er derfor af kort varighed; typisk afsættes 5 minutter til besvarelsen.

- Tænke- og formidlingsopgaverne er noget mere tidskrævende. Tænkeopgaverne fordrer specielt indlevelse; f.eks. udleveres første del af et brev fra Bohr til Einstein, og eleven får til opgave at færdigskrive dette.

- Formidlingsopgaverne kræver, at eleven har en tilbunds-gående forståelse af stoffet, og træner eleven i at formulere sin viden, så den kan forstås af menigmand, f.eks. kan eleverne være brevkassebesvarende på en naturvidenskabelig brevkasse i et ugeblad eller lignende.

Forrige skoleår anvendte jeg hurtigskrivningsøvelser i en 1g kemi (1g kemi er på obligatorisk niveau og har ingen skriftlig dimension).

Her er et eksempel på en af de hurtigskrivningsøvelser, jeg anvendte:

Jon mødte Ionna før deres navne gav mening. Hun havde en udstråling, som gjorde, at han prompte smed dele af sin personlighed over bord. Ionna, på sin side, fandt, at netop disse personlighedstræk gjorde hende mere komplet - og tog dem til sig.

Den gensidige tiltrækning var derefter uimodståelig, og de flyttede sammen i et kæmpekollektiv af ligesindede. I disse omgivelser viste det sig imidlertid umuligt at opretholde parforholdet. Der var alt for mange andre tiltrækkende individer. Sådan kan det jo gå, åja.

Opgave:

Skriv i 5 minutter:

Hvad har denne lille historie med dele af kapitel 2 at gøre?

Erfaringerne med disse øvelser har været gode set med lærerøjne. Der falder ro over klassen (i hvert fald et stykke tid), og frem for alt bliver der tænkt kemi i alle hoveder - samtidigt altså en form for hjernesynkronisering. Derfor er den efterfølgende diskussion som regel mere intens end ellers, og eleverne virker meget interesserede i at få afklaret evt. tvivlsspørgsmål.

En evaluering af undervisningen viste også klart, at øvelserne virkede efter hensigten, og at langt de fleste elever var glade for denne form for indledende knæbøjninger. Her følger nogle af elevkommentarerne: "...man får samlet op på de ting, man har lært de sidste par timer". "Det giver mig et overblik over, hvad jeg selv forstår, og hvad jeg har fået ud af det emne". "Det får en til at tænke over stoffet". "Man får en ekstra chance til at få skrevet noget ned, som man ellers ikke ville ha' gjort". "Man får mulighed for at kontrollere sin hukommelse og kunnen". "Notaterne er gode til eksamen".

Det handler for eleverne om overblik, hukommelses- og videntjek, fokusering på stoffet og sammenskrivning af viden. Set ud fra et lærersynspunkt er der også en pæn "sidegevinst" ved øvelserne, når man sammenholder elevkommentarerne med øvelsernes sigte. Enkelte elever var dog mindre begejstrede: "...alle skriver af efter deres notater...", "OK, hvis man har forstået stoffet ordentligt", "...svært når der ingen direkte spørgsmål stilles".

Det er selvfølgelig vigtigt, at målet med øvelserne på forhånd er klart, ellers kan sådanne seancer godt gå hen og føles som fiasko. De er som sagt mest velegnede som startgreb til undervisningen. Hurtigskrivningsøvelser skal ikke være noget, man ukritisk fyrer af, fordi det nu er trendy, eller man tror, det løser alle koncentrationsproblemer i klassen. De skal passe ind i den store undervisningssammenhæng, naturligt indgå i spektret af pædagogiske teknikker og medvirke til en varieret undervisning.

Niels Andresen

Gymnasiet set i bakspejlet

Lars Bisgaard fik i februar et stipendium ved Odense Universitet og fik orlov fra Skanderborg Amtsgymnasium og HF-kursus. I denne artikel fortæller han om, hvorledes jobbet som gymnasielærer tager sig ud i bakspejlet.

"Har du flere af de fotokopier, som de andre fik i sidste time", spørger eleven og ser på mig. Nej, det har jeg selvfølgelig ikke. For en gangs skyld har jeg ryddet op i tasken og fået dem på plads i skabet. Jeg ser på uret og konstaterer, at frikvarteret allerede er halvt gået, og jeg skal nå at have atlas med til næste time. Det vil være galimatias at hente fotokopierne, men jeg ville jo have det overstået, hvis jeg prøvede. Jeg visker som en gal på den tilsmurte tavle, ser kragetæerne, som må være mine, og indser, at jeg vist hellere må se at få taget mig lidt sammen. Mine tanker afbrydes af råb fra lokalet, og minsandten om der ikke stadigvæk sidder et par elever, der noterer. Jeg beder dem selv tørre tavlen ren og ser på den trippende elev, der har spurgt om fotokopierne. Det foresvæver mig at være mindst tredje gang, det sker for dette ansigt. Det er også for galt, og jeg mærker den indestængte aggression vælde op i mig.

"Nå, er du ikke færdig endnu", lyder en frisk stemme fra døren. Læreren, der skal være i lokalet næste time, kommer ind med favnen fuld af materiale. Det begynder at krible i håndfladerne. Jeg smiler og siger et eller andet ligegyldigt for så at høre mig selv pænt love eleven at stikke kopierne ned i klassens dueslag i mid-dagsfrikvarteret. På vej hen efter stakken af atlas kommer jeg i tanke om, at der er aftalt klassemøde i det frikvarter!

Det kræver en god hukommelse og en pæn portion organisationstalent at være gymnasielærer. Jeg prøvede at mobilisere begge dele, men røg alligevel ubehjælpelig

ind i stressede situationer. Jeg husker ferierne og de mange gode forsæt om, at nu **skulle** det være anderledes, at nu **ville** jeg ikke køres op i det tempo, jeg var havnet i før ferien, men jeg tror aldrig, de gode intentioner holdt den første måned ud.

Alle løber jo hurtigere nu om stunder, men akademikerne, plejer de ikke at sno sig udenom? Åbenbart ikke denne gang. Procentdelen af en ungdomsårgang, der vælger at gå på gymnasiet eller HF, er vokset støt de sidste 30 år, og for gymnasielæreren har det betydet langt større pædagogiske udfordringer.

Dertil er kommet nye og helt rimelige forventninger hos eleverne om at møde en større grad af service. Tilmed har man fra vor side af katederet måttet se den gamle respekt for lærdom falde markant, vel som følge af det uddannelsesorgie en uskyldig nyfødt dansker bare skal igennem. (Mark Twains "Huckleberry Finn" burde kunne blive en ny generations bibel). Jeg tror faktisk, at gymnasielærerens job har undergået større forandringer de sidste 25 år end i de hundrede, der gik forud. I denne forandringsproces kan det undre, at ledelsen og de bevilligende myndigheder mest af alt har været optaget af at finde økonomiske styringsmodeller samt kræs som målsætningsdebatte og managementkurser.

Skal jeg derfor være ærlig, er det med en vis lettelse, at jeg for en stund er væk fra ræset. Samtidig er der også mange ting, jeg savner. Den righoldige sociale kontakt, som jobbet bød på, står behageligt i erindringen. Ligeledes de mange elever, der altid var parat med en frisk bemærkning, de accepterede gensidige drillerier, de grebne øjeblikke i undervisningen og de mange hyggelige stunder med kollegaer på lærerværelset, hvor kaffen var alt for stærk, og uret troligt gik bagefter.

Forårsfest og forårsudstilling/-koncert, som jeg heldigvis også i år har haft mulighed for at overvære, var større oplevelser for mig end vanligt, for det slog mig, hvilken fantastisk energi og gå på mod man er omgivet af og selv en del af, når man er gymnasielærer. Jeg kan huske, at det altid var træk, som min hustru hæftede sig ved, når hun mødte gymnasieverdenen; altid liv, altid mange mennesker, næsten altid kreativitet. Jeg kan godt forstå, det er en uddannelse, der har vind i sejlene.

Indtil videre vil jeg nyde, at den daglige forberedelse til næste dag (efter børnene er kommet i seng) ikke hviler

som en sort sky over mit hoved, at min hverdag for en tid ikke er så spredt, som den har været de sidste syv år, samt at jeg er fri for at være i opdragerrollen over for mine omgivelser.

Jeg håber, mine kollegaer - disse ord til trods - alligevel vil se mig til sommerfrokosten. De kunne f.eks. benytte lejligheden til at fortælle mig, at de har syv ugers ferie ventende foran sig!

Lars Bisgaard

.....og så var det tid at tage mål til huerne.

Og dansen den gik....

Et 19-mands orkester spillede op til forårsfestens lancier.

Forårsfest 1995

Forårsfesten set fra "Garderoben"

Nu tror I nok allesammen, at vi i garderoben havde den sureste tjans, men nej!!!

Glade elever, i de fineste antræk og med stolte forældre, ankom med store forventninger og højt humør til årets forårsfest.

Atmosfæren var helt i top, og lancieren efter middagen var medvirkende til at gøre festen til noget helt specielt. Selv om vi fra garderoben ikke kunne se 3g'ernes og 2HF'ernes tur i salen, kunne vi fornemme, at det havde været et "rørende syn" (det syntes i hvert fald de pårørendes forældre!!).

De fleste havde denne aften ingen problemer med at styre deres ellers uhæmmede alkoholiske tendenser. Skyldes dette mon forældrenes tilstedeværelse? Dog bemærkede vi én plørefuld elev - ved ankomst! Ovennævnte tømte sine lommer, som indeholdt et par clips og knapper, og efter en halv times optælling fik vi samlet 5 kr. sammen i 25- og 50-ører. Festen var meget trættende for denne unge mand ... Han hentede sin jakke igen kl. 20.00!

Helt uproblematisk er det alligevel ikke at være garderobebagt:

- Hvad gør man f.eks., når man bliver bedt om at putte 15 kr. i lommen på en jakke med hul i lommen?
- Eller når én spørger efter en "grøn jakke", da hun har mistet sin billet?
- Og hvad med stanken fra de mange beskidte bestik-sæt, som folk efter maden skulle have anbragt i jakkelommerne?

Men disse småting er jo alle bagateller, når man er til fest.

Med hensyn til selve jobbet gik det over al forventning. Så vidt vi ved, måtte ingen gå hjem uden overtøj, og folk havde en god tålmodighed, når der var travlt. Tak for det!

Jo, vi i jakkeparkeringen havde, på trods af de lidt begrænsede udskejselsesmuligheder, en festlig aften. Vi fik indtryk af, at mange andre SAG'ere var af vores mening!

1q

Et møde med Simon Wiesenthal i Wien

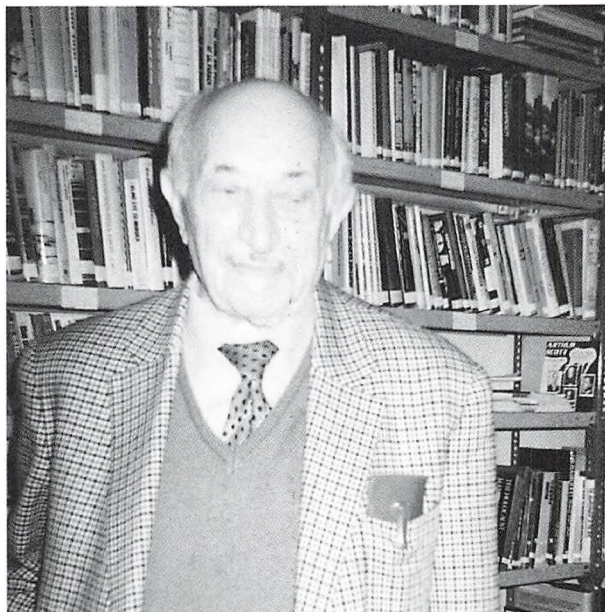
Her er det! Et lille diskret skilt på døren fortæller, at vi er kommet til Dokumentationszentrum, hvor "nazijægeren" Simon Wiesenthal har sit kontor. Stille og spændte på at møde manden, som vi har læst og set film om, og præcist på det aftalte klokkeslet ringer vi på døren. På trappeafsatsen møder vi en svært bevæbnet politibetjent, der holder vagt, især mod eventuelle nynazister, der kunne være interessert i at brænde kontoret af.

Meget elskværdigt bliver vi lukket ind og placeret i et lille kontor, der med nød og næppe kan rumme os alle 23. Rummet er gammeldags indrettet, og væggene er dækket med reoler med bøger og ringbind, alt sammen om jødeforfølgelser og jagten på naziforbrydere.

Simon Wiesenthal, der trods sine 86 år er både åndsfrisk og karismatisk, træder ind og begynder at berette om sin tid og sine oplevelser i KZ-lejren, om befrielsen og tiden efter krigen. Da han var blevet befriet fra koncentrationslejren Dachau og end ikke vidste, at hans kone endnu var i live, var han i tvivl om, hvad han skulle stille op med sit liv. Wiesenthal valgte at bruge sit liv på at opspore de folk, som tilsyneladende var sluppet godt fra deres virke som nazi-ledere.

Wiesenthals beretning er meget spændende, og selv om han sikkert har fortalt dette hundrede gange før, kan man se, at han er meget interesseret i at fortælle og i, at vi skal forstå alvoren i hans ord og forstå, hvor vigtigt det er, at vi får at vide, hvordan forholdene virkelig var, og hvorfor han finder det vigtigt at blive ved så længe, der endnu er naziforbrydere i live.

Når man sidder over for en mand, der fortæller om sine egne oplevelser, bliver det hele meget nærværende, en stærk oplevelse, men afstanden til vores trygge hverdag er alligevel stor.

På et tidspunkt kommer det hele lidt tættere på, da Wiesenthal drejer emnet over på det, som han kalder "den manglende anti-nazisme lovparagraf" i den danske lovgivning. Han fortæller, hvordan han ihærdigt har prøvet at få danske politikere til at få en sådan paragraf vedtaget, og hvor skuffet han er over, at det har været forgæves.

Mødet med Wiesenthal er en meget positiv oplevelse. Vi havde på sin vis regnet med, at han ville fortælle en del, som vi vidste i forvejen, ikke mindst fordi vi havde beskæftiget os en del med Wiesenthal og hans arbejde. Men beretningen byder på mange nye og spændende detaljer om hans arbejde efter krigen. Og da nazisme-problematikken jo igen er dukket op, får hele hans beretning et meget aktuelt perspektiv.

Mrs Engle

Mange klasser designer en trøje til deres studierejse.

Dette er motivet til 2x's trøje tegnet af Rasmus Fløe.

i Rom

Mindernes afgrund

Kort efter jul begyndte vi at arbejde med et nyt projekt i drama. Og da nogen kom med idéen om at lave et stykke i cykelkælderen, var de fleste enige om, at det kunne være spændende og samtidig fornyende, da al teater ellers altid foregår i salen, der jo ikke er et særligt intimt sted!

I starten gik det kun langsomt fremad, da det ikke er så ligetil at være mange om at skrive et manuskript. Men efterhånden fik vi lavet nogle overordnede rammer, og cirka en uge før stykket egentlig skulle opføres, var manuskriptet så færdigt, som det nu kunne blive. Så var problemet jo "bare", at vi faktisk endnu ikke havde øvet det eller var kommet i gang med at lave scenografi, samt at videgruppen heller ikke var færdig med at klippe og klistre og lægge lyd på! Altså vi måtte se i øjnene, at alt dette ikke kunne nås på bare én uge. Hm....

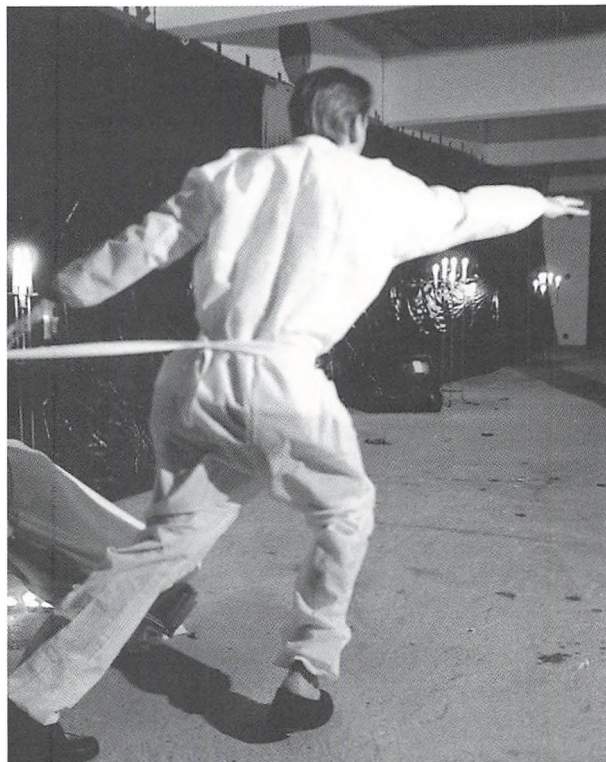
Efter en lang diskussion frem og tilbage fik vi fastsat to nye datoer... og denne gang blev det til noget.

Den 28. og 29. marts kl. 19.30 stod vi endelig klar bag bagtæppet og kiggede ud for at se, hvor mange publikummer der nu var kommet. Og der kom faktisk mange. Flere end ventet.

Da stykket, efter en lille times tid, var forbi, kunne man nyde en øl/sodavand i baren, hvilket var en rigtig god måde at afslutte aftenen på.

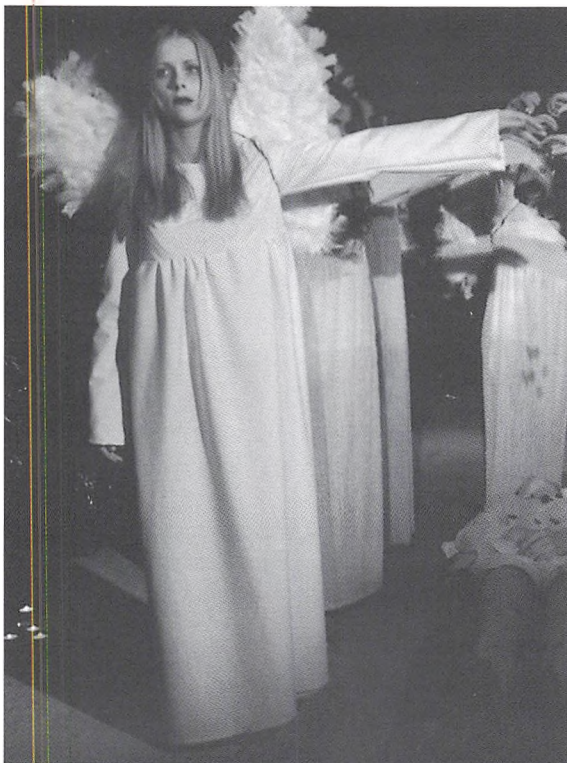
En ting, der imidlertid har undret nogle af os, er, hvorfor så forholdsvis få lærere mødte op! Det er jo ofte dem, der bebrejder os for aldrig at tage initiativ til at lave noget "kreativt"!

I øvrigt blev vi chokerede over at finde ud af, at nogle kostumer var forsvundet i løbet af onsdagen den 29., så vi måtte til at finde nye en halv time før stykket startede. Kan det virkelig være rigtigt, at man ikke kan have noget liggende her på skolen? Har folk så lidt respekt for andres ting! Hm....

Ved indgangen skinner en hær af lys beskueren i møde, og man træder over dørtrinnet til cykelkælderen med en forventning om noget...

Første gang øjet ser søgende rundt i rummet, opdager det genkendelige teaterelementer..... men så ser det en scene, to mennesker, kærlighed, smerte to vippende fødder gennem et hul i muren oppe ved loftet! Aha! Der var avantgarden!

Da tæppet (læs: plastikken) går, løftes samtidig sløret for dele af menneskets mest konfliktfyldte randområder: Fyldte sukkerdrømme og absurde facetter - aspekter af menneskelivet og den verden, det har skabt sig at leve i.

Rum og tid udtrykkes i scenebilleder.

Minderne standser brat, og **afgrunden** åbner sig for beskueren, idet engle bærer den døde bort. Ved deres fødder bemærker man, at enkelte af lysene er brændt ud.

Efter tæppefald kommer refleksionerne over stykket; dog kun som et konfust forsøg, idet stykket i sig selv er refleksioner over og illustrationer af tilværelsens brudstykker. Dét var avantgardeteater.

Marie S. og Hanne, 3b

Idrætsweekend med SAG

En friluftswEEKend med SAG's mellemniveau elever i idræt?

En ny idé fostret af de nye idrætslærere her på skolen. Ikke nok med, at det var første gang et sådant arrangement skulle finde sted - oveni havde lærerne fået den idé at slå HF- og gymnasieklasserne sammen på turen.

Det skal ikke skjules, at der herskede nogen tvivl blandt eleverne om en sådan turs tilblivelse, men tvivlen blev gjort til skamme i weekenden 31.3-1.4.

Efter 6. time fredag samledes ca. 20 HF- og gymnasieelever med Mogens Pold, Henrik Agerskov, Tina Hansen og Rikke Rørth i spidsen. I bedste jægerkorpsstil startede turen med, at vi måtte aflevere vores ure. Det var ikke så få elever, der troede, vi skulle på stropetur,

hvor vores eneste føde skulle være larver, skrubbudser og kaninen, vi selv skulle flå! Vi tog fejl igen!

Turen på cykel gik ud til spejderområdet "Sletten" lige uden for Ry, hvor vi slog lejr. Resten af dagen stod på madlavning, madspisning, råhygge og bålhygge.

Næste dag var fyldt med nye aktiviteter: Orienteringsløb, klatring/rapelling, tillidsøvelser og alternative boldspil. Da dagen var ved at rinde ud, kunne vi tage hjem, dejligt trætte, ildelugtende af sved og bålrog samt en god oplevelse rigere.

En stor tak skal lyde til de fire friske idrætslærere for at tænke i nye baner og planlægge en så god tur. Gid det måtte få en plads blandt de mange andre traditioner her på SAG.

Peter Torpe, 2HF

Kakerlakker og kokosnødder

- Fortabt i Jakarta
- Uden vand i flere døgn
- Firben i sengen
- Ris à la Ris-Ris
- Mursten i rygsækken
- Dødsførelse i Søren Bruun busser

Måske lyder det skræmmende, måske lidt sjovt.... At være rygsækrejsende i den store verden er en skøn blanding af godt og ondt.

Med mindre du har en rig onkel, er første betingelse for rejsen pengene. Da forventningens glæde altid er stor, er måden, hvorpå du tjener pengene egentlig af mindre betydning. **TJEN DEM & SPAR DEM OP.**

Hvorhen, med hvem, hvorfor og hvordan? Der er en masse overvejelser at gøre sig, inden man tager afsted.

Snorker din veninde dig til søvnløshed, eller vil din kæreste kun til Finland? Find en rejsemakker, du kender virkelig godt, eller tag det store spring og rejs selv. Det er der mange andre, der også gør, og lige meget hvor end du tager hen, er der altid nogle, der søger selskab og rejsefælle.

Sydamerika, Østen, USA, Australien, Ungarn eller Grønland? Hvor langt rækker dine penge, hvad vil du opleve, og hvad har du mod på? Sol og varme er fint, men snyd aldrig dig selv for en gang kultur, et jungletrek, vulkanbestigninger, landsbymarkeder og den lokale befolkning.

Så står du der i verdens største, mest beskidte, rodede og larmende storby. Fuldstændig fortabt. Men ingen grund til panik; allerede anden gang, du ankommer til en station, forekommer de tusindvis af sælgere, tiggere,

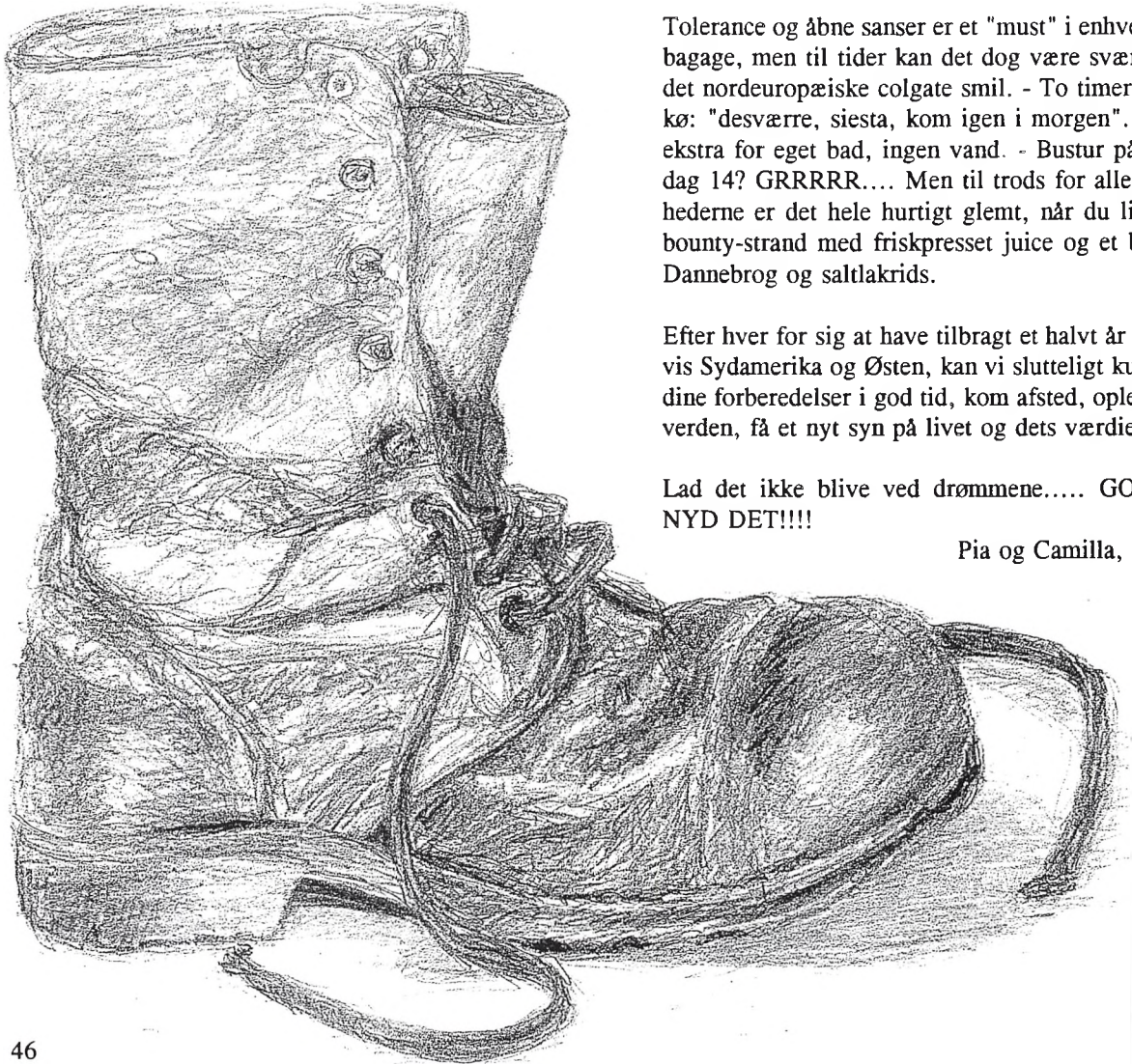
geder, grise, høns og rejser dig en smule mere bekendt, og tredje gang kører du den på rutinen ... Men husk, hold altid godt fast i din bagage, også selv om den er bundet fast på taget af "bussen" og vejer mindst en sovepose, et telt og en ghetto-blaster for meget. Rejs let.

Tolerance og åbne sanser er et "must" i enhver rejsendes bagage, men til tider kan det dog være svært at bevare det nordeuropæiske colgate smil. - To timer i en billetkø: "desværre, siesta, kom igen i morgen". - 5 dollars ekstra for eget bad, ingen vand. - Bustur på 7 timer, i dag 14? GRRRRR.... Men til trods for alle besværlighederne er det hele hurtigt glemt, når du ligger på en bounty-strand med friskpresset juice og et brev ikkløst Dannebrog og saltlakrids.

Efter hver for sig at have tilbragt et halvt år i henholdsvis Sydamerika og Østen, kan vi slutteligt kun sige: gør dine forberedelser i god tid, kom afsted, oplev en anden verden, få et nyt syn på livet og dets værdier.

Lad det ikke blive ved drømmene..... GOD REJSE, NYD DET!!!!

Pia og Camilla, student '93

Lovise,
10/11-

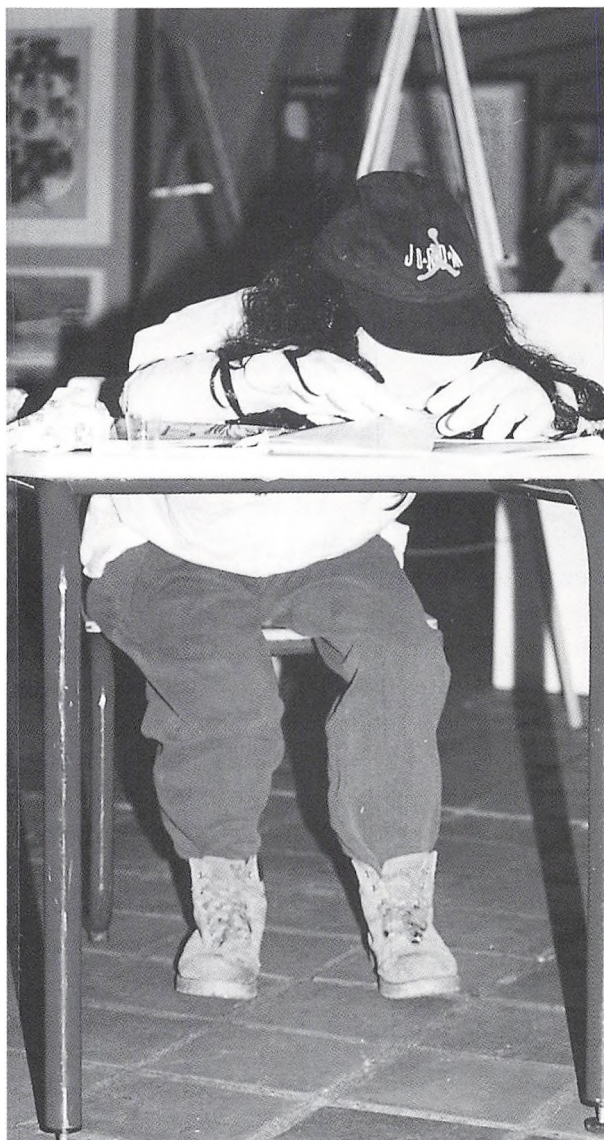
Forårsudstillingen 95

Den traditionelle forårsudstilling havde bidrag fra alle billedkunstholdene, der deltog med enkeltværker, forløb eller eksamensprojekter. Mange så udstillingen, og vi har bedt om en kommentar fra nogle, der både har set sidste års udstilling samt denne udstilling hver eneste dag, nemlig skolens rengøringspersonale.

Det overordnede indtryk af udstillingen var godt, og det væsentligste kritikpunkt var fraværet af festivalplakater og -billeder, som sidste år udgjorde et flot bidrag.

Udstillingen har i år været præget af større fantasi, abstrakte emner og humor, og der har været mange forskellige værker. Det har været en god oplevelse, og det abstrakte havde emner, man kunne forholde sig til og som gav noget at tænke over. Faktisk var det kun meget få af tingene, der udløste negative kommentarer. Der var f.eks. en opstilling med en cykel, der virkede ret meningsløs, og der var et henkogningsglas med et gipskranie, hvor maddiker kravlede rundt. Dag for dag lå der flere døde i bunden af glasset.

Mange af tingene viste tydeligt en faglig kunnen, præcision og godt håndarbejde. Det kan være svært at pege på nogle værker frem for andre, men der var mange spændende skulpturer, lige fra den lille "De fire årstider" til den legemstore, meget livagtige "Skoletræthed". Mere end én gang blev man forskrækket over, at der sad en elev og sov midt i det hele. Blandt billederne var det blandt andet arbejdet med blyantstegninger efter fotografi, der imponerede.

INDENFOR - forårskoncert med highlights fra "Grease".

UDENFOR var foråret på vej.

Elevrådets arbejde i 1995

Siden jeg i januar overtog formandsposten i elevrådet, er der gået et halvt år. Det har været et halvt år med indre spændinger, men også med aktiviteter og projekter.

Vi har i det forløbne halvår arrangeret udveksling med andre danske gymnasier, som skal løbe af stablen efter sommerferien. Nogle få elever fra vores skole har meldt sig til dette arrangement, som går ud på, at de i en uge skal bo hos en elev fra en anden skole og deltage i den pågældende skoles undervisning.

Sidst i april blev elevrådet kontaktet af AIDS-Fonden. De havde brug for sælgere af deres AIDS-sløjfer. Hurtigt blev dette projekt arrangeret, og vi fik faktisk 1/3 af skolen til at deltage i indsamlingen. Jeg synes, det var en utrolig god indsats.

Vores sidste arbejde har været istandsættelse af elevrådslokalet. Efter mange års snak om dette projekt, gik vi i påskeferien i gang med at rydde op og male. De hvide

lofter og de kedelige sorte borde og stole er nu blevet solgule og orange.

En ting vi har manglet i dette halvår, er en arbejdsplan eller idéplan. Det har i perioder virket, som om elevrådet manglede gejst og vilje til at kæmpe nogle ting igennem, da vi ikke rigtig vidste, hvad vi ville. Mange af eleverne følte, at elevrådet var overflødigt, og nogle prøvede da også på at splitte samarbejdet. Dette bliver helt anderledes efter sommerferien, hvor der bliver arrangeret en idé-weekend for elevrådet. Vi skal udarbejde en handlingsplan og lære hinanden bedre at kende.

Samtidig har lærerkollegiet ytret ønske om et tættere samarbejde med elevrådet, da de mener, at der skal være bedre kommunikation mellem lærerrådet og elevrådet, og at eleverne skal have mere ansvar. Der kan bl.a. blive tale om, at elevrådet planlægger arrangementer, som lærerne stod for før - og her tænkes bl.a. på tema-dag(e), fællestimer osv.

Louise, 2u

Billeder - også gadebilleder - kan læses. Under faglig vejledning af arkitekt Preben Sparre gik Ir en dag i maj op og ned ad Adelgade og læste husfacader. På erhvervsarkivet studeres Adelgade fra oven.

Gymnasiets aftenskole

Gymnasiets Aftenskole har i år budt på så forskellige emner som Europa frem mod år 2000, Overvægt biologisk og psykologisk set, franskundervisning for viderekomne, et dubleret Word Perfect Grundkursus og en velbesøgt foredragsrække om Mentaltræning og Idrætspsykologi.

I efteråret 1995 vil foredragsaftenerne handle om Galapagosøerne, (idet en af skolens lærere har været guide på øerne) og Meteorologiske problemer, bl.a. drivhuseffekten og ozonlaget. Per Lund-Rasmussen indleder en ny

sæson fransk for viderekomne med titlen "Fransk sprog og kultur". Nye deltagere kan melde sig, men der forudsættes gode franskkundskaber og hjemmeforbereelse, idet formålet er, at deltagerne bliver endnu bedre til at forstå og udtrykke sig korrekt på fransk.

Gymnasiets Aftenskole er åben for alle. Aftenskolen har imidlertid også mulighed for at imødekomme ønsker fra f.eks. interessegrupper og firmaer. Man kan kontakte lektor Birthe Mølhøve, der står for den videre koordinering, på skolens telefonnummer 8652 2333.

De prøvede kræfter....og de vandt!

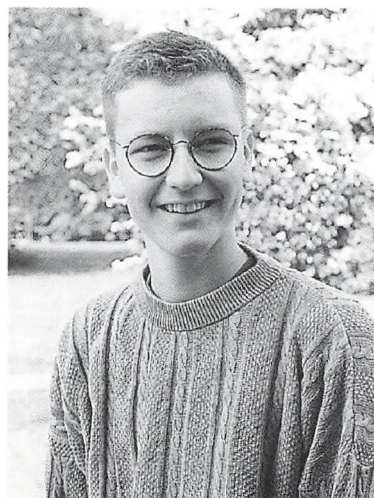
Det daglige arbejde med fagene er ikke umiddelbart måleligt, men ind i mellem dukker der forskellige konkurrencer op, hvor S.A.G.s elever kan prøve, om deres faglige kunnen dur til noget.

I det forløbne skoleår har flere elever med succes deltaget i større konkurrencer.

...i USA

Allerede inden studentereksamen har Claus Mazanti Sørensen fra 3.u i foråret gjort sig gældende i et internationalt forskerforum. Den 19-årige gymnasieelev vandt i første omgang Jyllands-Postens forskerkonkurrence for unge, JP Forsker '94, og gik derefter videre til den store internationale konkurrence International Science and Engineering Fair i Hamilton, Ontario, Canada.

Claus Mazanti Sørensen blev både belønnet med en Grand Award for sin forskning og en Special Award for sit matematiske forskningsbidrag om "Analytisk teori for kædebrøker". Æren var ekstra stor, idet det var første gang, der var dansk deltagelse i den fornemme konkurrence.

Claus Mazanti Sørensen 3.u

Jens Gesser 2.u

Ingrid Dahl 2.a

Tommy Grøn 3.a

...i Danmark

I begyndelsen af 1995 udskrev Odd Fellow en stilekonkurrence, hvis emne var medmenneskelig forståelse og internationalt samarbejde indenfor F.N.s rammer. Alle skolens 2g-klasser kunne deltage, og der lå en kraftig tilskyndelse til arbejdet i form af de to udlovede præmier, der bestod i en rejse til New York.

De afleverede besvarelser var alle spændende og efter et tæt løb blev de to vindere udpeget blandt de stile, som var gået videre til den endelige valgrunde hos Odd Fellow. Vindere, Ingrid Dahl og Jens Gesser, glæder sig nu til en sommerferie lidt ud over det sædvanlige.

...i Frankrig

For en lille måned siden deltog fire elever fra fransk-HN i Alliance Française's europæiske konkurrence om at skrive de bedste essays på fransk om forskellige europæiske forhold.

Der deltog 10.000 elever i hele Europa, og 90 af dem (heraf to fra Danmark) har vundet et ophold i Paris.

Besvarelserne er blevet bedømt i Paris, og Tommy Grøn, 3.a, bliver den ene af Danmarks to repræsentanter under opholdet i Paris m.m. d.7. og 16. juli 1995. Måske får han lejlighed til at give den nye præsident, Jacques Chirac, gode råd om uddannelsespolitik i Europa!

Afslutning

Blåt, rødt og hvidt får de grønne plæner til at ligne et kaleidoskop med uafsladeligt skiftende mønstre, når alle strømmer fra rektors tale i den tætpakkede sal ud i skovbrynets friske sommerluft.

Dimittenderne bliver foreviget med venner, med Vokseværkets væsner og med de snart gamle lærere. Der skåles, gives farvelknus og stikkes høfligt på næven, inden årets afgangselever forlader skolen for sidste gang.

Før den store verden skal erobres prøver mange at finde et "sesam luk dig op" ved at indridse deres navne på kæpekuglen i Vokseværksparken.

Ansatte i skoleåret '94 - '95

B: Andreas Andersen [AA] Kemi-fysik-naturfag; Anne Bøge [AB] musik-dansk; Anny Hedegaard Hansen [AH] engelsk-idræt; Anton Jensen [AJ] historie; Ann-Mari Lebel [AL] latin-oldtidskundskab-engelsk; Ib Axelsen [AX] matematik-datalogi

M: Jens Barfoed [BA] dansk-oldtidskundskab; Bendt Hansen [BH] musik; Preben Bügel Jørgensen [BJ] biologi; Bjarne Fr. Lindhardt [BL] historie-samfundsfag; Birthe Mølhavé [BM] religion-oldtidskundskab-filosofi; Reinhard Brose [BR] dansk-tysk

F: Jette Buch [BU] dansk-engelsk; Lene Byriel [BY] engelsk-tysk; Johs. Th. Dahl [DA] fysik-kemi-naturfag; Dinna Balling [DB] matematik-datalogi; Eigil Dixen [DI] fysik-matematik-naturfag; Dorte Kokholm [DK] dansk-dramatik

B: Ejner Hede [EH] historie-idræt-erhvervsøkonomi; Fritz le Fevre [FF] historie-psykologi; Gurli Andersen [GA] fysik-matematik-kemi; Georg Jepsen [GJ] tysk-billedkunst; Gitte Skrøder Jørgensen [GS] tysk-dansk;

M: Henrik Agerskov [HA] idræt-psykologi; Ebbe Hall-Pedersen [HP] matematik-fysik; Poul Storm Iversen [IV] geografi-idræt, studievejleder; Frank Jacobsen [JA] matematik-fysik-naturfag; Jens Langkjær Nielsen [JL] samfundsfag-matematik-erhvervsøkonomi

F: Frede Johannesen [JO] geografi; Hanne Juhl-Sørensen [JS] dansk-historie; Peter Jürgensen [JÜ] tysk-dansk; Kirsten Majland [KM] tysk-engelsk

B: Lene Lind Kristensen [LK] biologi; Peter Langberg [LN] geografi; Per Lund-Rasmussen [LR] fransk-dansk; Morten Madsen [MM] kemi-fysik; Birthe Mosegaard Nielsen [MN] historie-dansk;

M: Michael Srogosz [MS] tysk-dansk; Mariann Wulff [MW] tysk; Annie Mygind [MY] dansk-læsepædagog; Niels Andresen [NA] kemi-fysik-naturfag; Nanna Jørgensen [NJ] engelsk; Nino Romanini [NR] biologi-tysk;

F: Else Mølle Petersen [PE] engelsk-fransk; Peter Hall [PH] samfundsfag; Povl Lind [PL] dansk-religion; Jørgen Poulsen [PO] samfundsfag-idræt, rektor

B: Johs. Flensted-Jensen [FL] historie; Pia Villadsen [PV] fysik-kemi-naturfag; Niels Bo Rasmussen [RA] fransk-engelsk; Rikke Rørth [RR] idræt; Søren Dahl [SD] fysik-kemi; Søren Bentzen [SB] matematik;

M: Hans Jørgen Schrøder [SC] matematik; Søren Viit Nielsen [SN] engelsk-dansk; Hans Struve [ST] historie-billedkunst; Stig Winding [SW] samfundsfag-erhvervsøkonomi, studievejleder; Tina Hansen [TI] idræt; Tove Göricke [TG] biologi-idræt;

F: Tom Mortensen [TM] musik-idræt; Jette Toft Jepsen [TJ] engelsk-religion; Kristian Valsted [VA] fransk-matematik; Else Marie Vedel Pedersen [VP] fransk-engelsk; Aagot Strøm Hansen [ÅS] spansk-engelsk

B: Jane Cebrina Lundfold, rengøringsassistent; Jonna Uhrskov, rengøringsleder; Jonna Løvgren, rengøringsassistent; Lisbeth Bomholt Danielsen, rengøringsassistent; Karl Gerhardt Bjerregård, pedel

F: Janus Tofte, pedel; Elin Ibsgaard, sekretær; Inger Andersen, sekretær; Inger Tokkesdal Moll, sekretær; Birthe Thomsen, kantinebestyrer

Ved fotograferingen var følgende personer fraværende:

Hanne Mathiasen, rengøringsassistent; Mogens Pold [MP] idræt; Janne Olrik [OL] musik, studievejleder; Margrethe Pallesen [PA] psykologi; Arne Sand Madsen [SA] dansk-engelsk, studievejleder; Birgit Villumsen [VI] fransk-billedkunst-spansk

Orlov:

Lisbeth Andersen [LA] historie-idræt; Lars Bisgaard [LB] historie-billedkunst; Hugo From [HF] fysik-matematik-naturlære; Tove Sejer Hansen [TH] tysk-dansk

Kalenderklip, årets gang på SAG

August

Skolens tag under rekonstruktion.
Modtagelse af nye og gl. elever.
Intro-fest for 1g og 1HF.
3gBIOLOGI på ekskursion til Vesterhavet.
Hytture for 1g og 1HF.
Afskedsreception for pedel Poul Daugaard.

September

Tagreparationen fortsætter.
2HF på studietur til Prag.
2g3gBilledkunst på ekskursion til klassisk arkæologi.
Fællestime: diasshow om dagsværksprojektet i Ecuador.
Åbent hus arrangement for 1g og deres forældre.
Fodboldkamp mellem gamle og nye elever efter skoletid.
Valgmøde arrangeret af Samfundsfag efter skoletid.
Aktivitetssupermarked for 1g og 1HF elever.
2pqrBilledkunst på ekskursion til Århus.
Elevfest.
Fællestime: Russisk balalajka.
Inkursion for alle elever med spansk: besøg af to mellemamerikanske indianere.
2b på ekskursion til Løgumkloster, Højer Sluser og Nolde Museet.
Inkursion for 3u i historie.
Fællestime: Peter A.G. fortæller.

Oktober

Tagreparationen nærmer sig sin afslutning.
2gMUSIK på ekskursion til symfonikoncert i Musikhuset i Århus.
1HF-aften.
Elever fra 2b og 2z på "klatretur" i idræt.
Efterårsferie.
3gENGELSK2 på ekskursion til København.

November

Taget færdigt.
1HF på årgangstur til Agger.
2HF3gErhvervsøkonomi på virksomhedsbesøg.
Dagsværks-dag.
2g3gBilledkunst på ekskursion til Vejle og Horsens Kunstmuseum.
Hamlet- årets skoleforestilling.

December

2g3g2HFErhvervsøkonomi på virksomhedsbesøg.
Idrætsdag 2g.
Fællestime med Jørn Rønnau om Vokseværks tilblivelse.
Juleafslutning for alle i festsalen.

Januar

Skolestart efter juleferien.
3u på ekskursion til København med oldtidskundskab og religion.
12 elever deltager i Georg Mohr konkurrencen i matematik.

3gSAMFUNDSFAG på ekskursion til København.
Elevfest.
1cu på ekskursion til Vikingemuseet, Domkirken og Vor Frue Klosterkirke i Århus.
Pædagogisk Kursus for lærerne.

Februar

Terminsprøver for 2g.
Pædagogisk arrangement for lærerne med Inge Heise.

Marts

Studieorienterende møde for 2g, 3g og 2HF.
Forårsfest.
Terminsprøver for 3g og 2HF.
3gDrama opfører "Mindernes Afgrund" i cykelkæderen.
Terminsprøve i matematik for 1HF.

April

Forårskoncert og forårsudstilling.
Fællestime om anoreksi og bulimi.
1b har besøg af klasse fra Elisabeth-Gymnasium i Eisenach.
1y og 1b på ekskursion til Kattegatcentret i Grenå.

Maj

Inkursion i fysik for 2x.
3g opfører revy for resten af skolen.
Sidste skoledag for 2HF.

Skanderborg Amtsgymnasium og HF Kursus
Kildevej 8
8660 Skanderborg

Tlf: 8652 2333
Fax: 8652 0379

Lærerværelset tlf.: 8652 2297

Elevtelefoner: 8652 3692 - 8652 2259

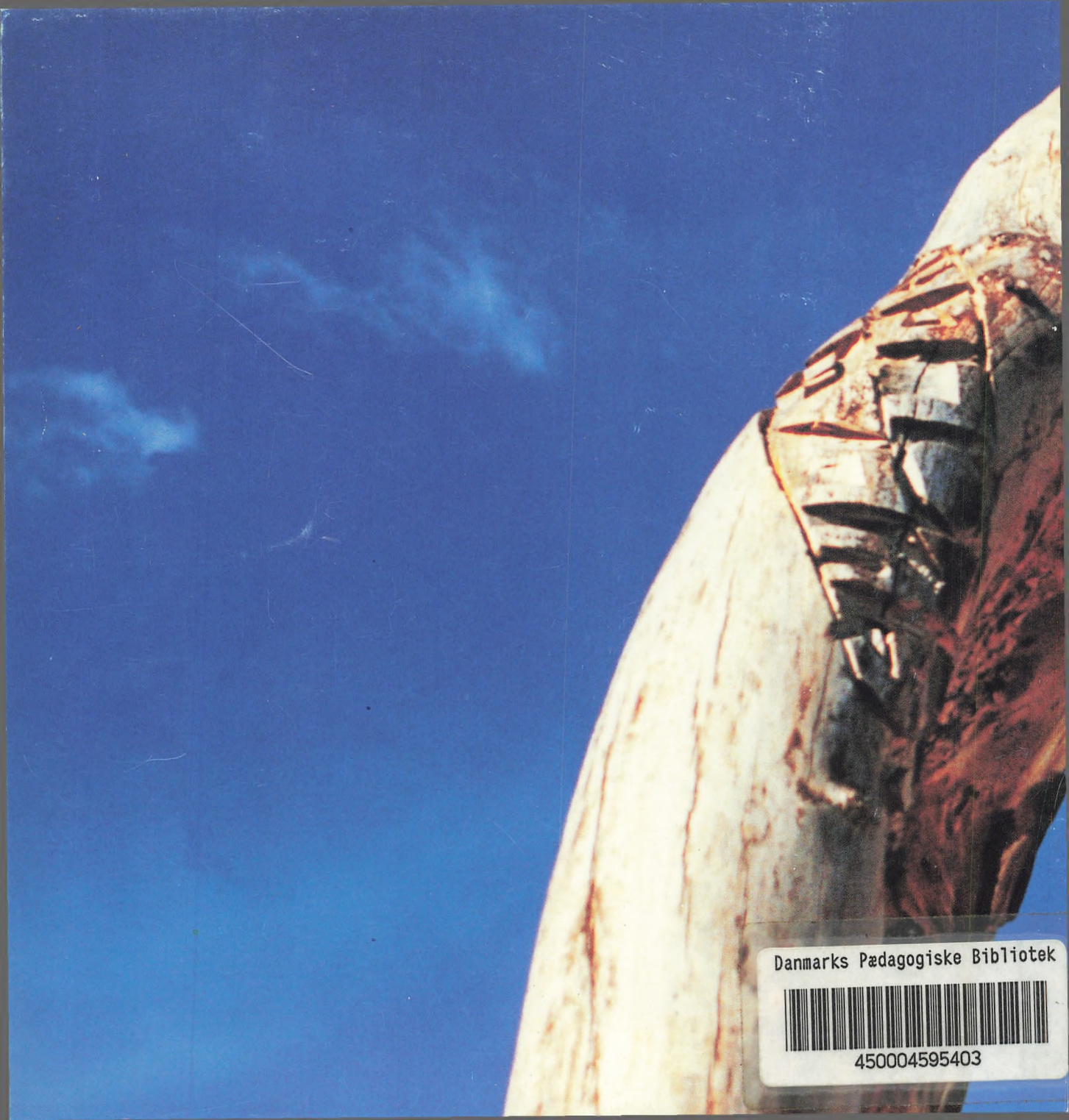
Skolebestyrelsen:

Sekretær Inger Andersen, Baldersvej 3, Stilling, 8660 Skanderborg
Amtsrådsmedlem Kim Andersen, Egholmsvej 20, 8660 Skanderborg
Borgmester A. Aagaard, Skanderborg Kommune, Rådhusgården, 8660 Skanderborg
Elev Rasmus Fuglsang Frederiksen, Adelgade 132,1, 8660 Skanderborg
Assurandør Leif Jørgensen (formand), Slugten 3, 8660 Skanderborg
Direktør Bjarne Møller, Oddervej 13, 8660 Skanderborg
Konsulent Robin Olejas, Alleen 11, 8660 Skanderborg
Cand.pharm. Inger Rasmussen, Helgesvej 40, Stilling, 8660 Skanderborg
Elev Martin Skødt, Marinavej 6, Stilling, 8660 Skanderborg
Lektor Hans Struve, Gyldenmuld 8, Gram, 8660 Skanderborg
Adjunkt Mariann Wulff, Hejredalsvej 110, 82220 Brabrand

Redaktion: Jette Buch, Jette Toft Jepsen, Else Marie Vedel Pedersen, Povl Lind
Foto: Jakob Bundgaard, Aagot Strøm Hansen, Jette Toft Jepsen, Povl Lind, Peter Jürgensen, Hans Struve
Tegninger: Louise Lundsgaard, Betty Hjorth Petersen
Omslag: Jette Buch, Jette Toft Jepsen

en institution under

ÅRHUS AMT

Danmarks Pædagogiske Bibliotek

450004595403